

Planul Zilelor Sfinte ale lui Dumnezeu

*Promisiunea de Speranță
Pentru Întreaga Omenire*

1996, 1997, 1999, 2001, 2010 Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională
Toate drepturile rezervate. Tipărită în S.U. A. Scripturile din această broșură sunt citate din Biblia sau Sfânta
Scriptură, T.G.S. Internațional, P.O. Box 360, Berlin, Ohio, 33610, S.U.A.

Autor: David Treybig. *Scritori contributivi:* Gail Allwine, Bill Bradford, Roger Foster, Rod Hall, Allen Hirst, Darris
McNeely, John Ross Schroeder

Critici Editoriali: Scott Ashley, Jim Franks, Bruce Gore, Paul Kieffer, Burk McNair, Richard Thompson, Leon Walker,
Donald Ward, Lyle Welty

ACEASTĂ PUBLICAȚIE NU ESTE DE VÂNZARE. Este un serviciu gratuit, educativ, în interesul public,
publicată de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională.

Introducere

Fiecare națiune observă sărbători patriotice. Aceste zile speciale sunt reamintiri ale evenimentelor importante din istoria țării. Ele constituie o continuitate între trecutul și prezentul națiunii.

De obicei cetățenii pot înțelege și explica cel puțin unele dintre semnificațiile acestor sărbători. Și totuși, paradoxal, aceiași cetățeni, rareori înțeleg ceva despre zilele în care ei se roagă și-L onorează pe Dumnezeu. Originile nebiblice ale acestor practici religioase sunt ignorate în tăcere în sărbătorile lor.

Ca rezultat, oamenii de obicei asumă că sărbătorile populare, cum ar fi Crăciunul și Paștele, servesc ca reprezentări adevărate ale subiectelor din Biblie. Totuși, Cuvântul lui Dumnezeu, nu poruncește nicăieri observarea lor și nici Biblia nu a înregistrat observarea lor la început de către Biserica Noului Testament. Dimpotrivă, Dumnezeu poruncește alte sărbători, rareori observate astăzi.

Unii oameni își dau seama că Biblia menționează zile specifice pentru observări religioase. Dar numai puțini dintre ei pot numi vre-una dintre ele sau să le explice semnificația.

Acei care sunt conștienți de aceste sărbători cred în general că ele au fost intenționate pentru vechiul Israel și au încetat la răstignirea lui Isus Hristos. Ei presupun că aceste zile simplu arătau spre Hristos și, cred ei, deoarece El a trăit cu 2000 de ani în urmă, importanța lor a trecut de mult.

Mulți oameni consideră aceste festivaluri Biblice ca nefiind nimic mai mult decât relicve istorice fără însemnătate pentru lumea modernă.”

Crede sau nu, Biblia însăși contrazice aceste vederi ținute în comun. O privire obiectivă la relatările biblice, arată că amândouă, -- Crăciunul și Paștele, sărbătorile principale ale Calendarului Creștin – nu pot fi găsite nicăieri, (cu excepția în Faptele Apostolilor 12:4 unde Versiunea King James traduce greșit cuvântul grec însemnând *Passover* cu *Paști*).

Surprinzător pentru mulți, Noul Testament îl arată pe Isus Hristos observând Zilele Sfinte ale lui Dumnezeu, și ucenicii Lui urmându-i exemplul multe decenii după moartea, îngroparea și învierea Lui.

Învățăturile apostolilor în anii primului secol după reînviere de asemenea diferă de presupunerile celor mai mulți oameni. Instrucțiunile apostolilor au dezvăluit un Dumnezeu care a intenționat ca toți Creștinii să observe Zilele Sfinte din Biblie – pentru un motiv important.

Ce dezvăluie aceste Zile Sfinte?

Dece vrea Dumnezeu ca noi să observăm Zilele Sfinte? Pentru că Dumnezeu vrea ca noi să cunoaștem viitorul nostru. El ne dezvăluie *marele Lui scop pentru omenire*.

El ne explică dece ne-a pus pe pământ, ne dezvăluie destinul nostru final și ne spune cum să-l obținem! Observarea Zilelor Sfinte ale lui Dumnezeu ne dă cheia pentru înțelegerea aceluia „model unitar” evaziv, ordinea simetrică despre care a scris Isaiiah

Berlin, care va face sens din existența umană. Observarea acestor Zile dezvăluie marele plan al lui Dumnezeu pentru viitorul omenirii.

Festivalurile biblice, și Zilele Sfinte din cadrul lor, cad în timpul a trei sezoane ale anului: recolta timpurie de primăvară, recolta târzie de primăvară și toamna devreme. Temele pe care le zugrăvesc aceste zile, reflectă recolta spirituală a lui Dumnezeu la viața veșnică, de care a vorbit Isus Hristos (Ioan 4:35-38).

Aceste sărbători servesc ca o reamintire continuă despre planul Lui Dumnezeu, dă viață veșnică omului muritor. Creatorul nostru va aduce planul Său la îndeplinire în ciuda alegerilor și acțiunilor oamenilor, care în mod consistent au dus la separarea de Dumnezeu, suferințe și moarte (Proverbe 14:12; 16:25; Isaia 59:1-8; Ieremia 10:23). Aceste sărbători dezvăluie desfășurarea planului lui Dumnezeu pentru omenire și cum El va stabili Împărăția Sa pe pământ. Acestea sunt veștile bune, sau evanghelia, pe care a propăvăduit-o Isus Hristos (Marcu 1:14:15). (Pentru mai multă informație asupra acestui subiect important, coboară de pe Interne, la www.ucg.org/easteuropean, broșura *Evanghelia Împărăției*)

Planul lui Dumnezeu de a acorda omenirii viața eternă a existat încă de la „întemeierea lumii” (Matei 25:34). Zilele Sfinte învață omenirea despre acest plan extraordinar. Apostolul Pavel a însumat minunat esența lui în scrisoarea pentru Efeseni: „căci a binevoit să ne descopere taina voiei Sale, după planul pe care-l alcătuisese în Sine însuși, ca să-l aducă la îndeplinire la plinirea vremilor, spre a-Și uni iarăși într-unul în Hristos, toate lucrurile: cele din ceruri, și cele de pe pământ. În El am fost făcuți și moștenitori, fiind rânduiți mai dinainte, după hotărârea Aceluia, care face toate după sfatul voiei Sale...” (Efeseni 1:9-11).

Zilele Sfinte ne ajută să înțelegem planul principal al lui Dumnezeu, modul în care intenționează să devenim cu adevărat poporul Său. Observă aceasta din descrierea destinului nostru: „Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie, și zicea: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor” (Apocalipsa 21:3). Pas cu pas, Zilele Sfinte ne arată cum acest tablou minunat va deveni realitate.

În Leviticul 23 găsim o listă a sărbătorilor lui Dumnezeu. După ce discută Sabatul săptămânal, textul descrie sărbători speciale, cu nume neobișnuite, ca Festivalul Pâinii fără drojdie (Sărbătoarea Azimilor), Festivalul Săptămânii (Rusaliile) și Festivalul Corturilor. Cuvântul „Festival” aici este tradus din ebraicul *chag* sau *hag*, specificând un festival sau o sărbătorire. Dând aceste ocazii, Dumnezeu l-a instruit pe Moise ca să fie foarte clar că "acestea sunt *sărbătorile Domnului*" (versurile 4, 37, accentuarea adăugată peste tot). Cuvântul tradus „sărbătoare” în acest caz vine de la ebraicul *mo'edim*, însemnând „timpuri desemnate” – întrevederi cu Dumnezeu pe care El vrea ca noi să le ținem.

Biblia ne învață că Dumnezeu în cele din urmă îi va învăța pe toți oamenii să sărbătorească aceste zile (Zaharia 14:16). În paginile acestei broșuri vei afla scopul fascinant pentru fiecare din Zilele Sfinte ale lui Dumnezeu, împreună cu promisiunea de speranță pentru omenire.

Sunt Zilele Sfinte ale lui Dumnezeu importante astăzi?

Când Dumnezeu începe ceva în epoca curentă a omenirii, El aproape întotdeauna începe pe o scară mică. În Matei 13:33 Isus Hristos a comparat Împărăția lui Dumnezeu cu o sămânță de muștar și cu drojdia. Ambele analogii încep cu ceva mic și se dezvoltă în ceva cu mult mai mare. La fel, în epoca Vechiului Testament, Dumnezeu a chemat numai puțini oameni care au fost doritori să urmeze căile Lui.

Înregistrarea biblică arată că la început, în relatarea menționată în Biblie, numai puțini oameni au voit să i se supună lui Dumnezeu. Câțiva credincioși ca Abel, Enoh and Noe, au răspuns dezvăluirii planului de mântuire al lui Dumnezeu (Matei 23:35). După marile inundații din timpul lui Noe, Dumnezeu a găsit că El poate lucra cu Avraam și soția lui, Sara. Despre oamenii supuși lui Dumnezeu ai acelor vremuri, Evrei 11:13 ne spune că „în credință au murit cu toți” cu cunoștința sigură că ei vor primi viața veșnică (versul 40).

Noi am luat notă că planul de a prevedea viața veșnică a fost deja în efect în viețile acestor oameni ai lui Dumnezeu. Planul începuse cu o înțelegere între Dumnezeu și vechiul Israel, nu a început cu serviciul pământesc al lui Isus.

Dumnezeu a iubit lumea atât de mult „că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață vecinică” (Ioan 3:16). Iubirea lui Dumnezeu dând pe Fiul Său, a continuat planul Său de salvare dela începutul lumii (Matei 25:34; Apocalipsa 13:8). Schema Zilelor Sfinte va dezvălui la timpul său planul pe care Dumnezeu l-a desenat dela bun început. Aceste celebrări de sărbători nu au fost numai o răzgândire cosmică.

Cu familia lui Avraam noi vedem pe Dumnezeu începând să dezvăluie veștile bune ale planului Său de salvare (Galateni 3:8). Genesa 26:3-4 identifică binecuvântări specifice promise de Dumnezeu lui Avraam și descendenților lui. Creatorul a promis să le acorde „pentru că Avraam a ascultat de porunca Mea, și a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile Mele, orânduiri Mele, și legile Mele” (versul 5). Poate că de aceea Biblia îl numește pe Avraam „prietenul lui Dumnezeu” și „tatăl tuturor celor care cred” (Iacov 2:23; Romani 4:11; Genesa 18:17-19).

O națiune aleasă

Descendenții lui Avraam au devenit o națiune puternică (Genesa 18:18). Ei au fost numiți după Iacov, nepotul lui Avraam al cărui nume a fost schimbat în Israel (Genesa 32:28). După stabilirea în Egipt, eventual au devenit sclavi (Exodul 1).

Povestea eliberării lor din sclavie de către Dumnezeu și eliberarea de către El a oamenilor, este azi parte a complicatei urzeli a tapițerii sărbătorilor lui Dumnezeu.

La timpul potrivit, Creatorul a pus în mișcare o serie de evenimente cuprinzând observarea festivalurilor care, ilustrând Israelitilor planul Său, a condus la eliberarea lor din sclavia din Egipt. Când Moise și Aron au apărut înaintea Faraonului, ei i-au spus conducătorului Egiptean că Dumnezeu Israelului i-a poruncit „lasă pe poporul Meu să plece, ca să prăznuiască în pustie un praznic în cinstea Mea” (Exodul 5:1).

Moise și Aron chemaseră mai devreme pe toți conducătorii Israelului să se adune și le-au explicat planul lui Dumnezeu ca să-i elibereze (Exodul 3:16-18). Atunci, cei doi au săvârșit în văzul poporului o serie de minuni dirijate de Dumnezeu (Exodul 4:29-30). Ca rezultat, Israelii, (deși s-au poticnit mai târziu) au crezut că Dumnezeu avea să-i elibereze și să satisfacă înțelegerea Lui cu Avraam, după cum promisese (Exodul 4:31;6:4-8).

Ce a urmat a fost primul Passover (Paști) și Sărbătoarea Azimelor (pâinea nedospită) a Israelitilor care fuseseră în sclavie. Mult mai târziu, Biserica Noului Testament a ținut aceleași zile ca o reamintire a liberării Creștinilor prin Isus Hristos. Pavel le-a spus membrilor Bisericii din Corint – atât a Evreilor cât și a neevreilor – că ei ar trebui să fie „nedospți,” sau fără păcat, pentru că „Hristos, Paștele nostru, a fost jertfit (*pentru noi*)” (1 Corinteni 5:7, sublinierea a fost adăugată). În versul următor Pavel a zis, ”Să prăznuim dar praznicul,” referindu-se la același festival (praznic) pe care Dumnezeu îl instituisese în vechiul Israel cu multe secole mai înainte.

Festivalurile în Noul Testament

Din cei mai timpurii ani ai copilăriei Sale, Isus a observat zilele de sărbătoare cu părinții Săi. „Părinții lui Isus se duceau la Ierusalem în fiecare an, la praznicul Paștelor,” ne spune Luca 2:41. Versul următor îl descrie pe Isus, la 12 ani, angajându-i pe teologii din ziua Sa la o discuție aprinsă în timpul acestui sezon de sărbătoare (versurile 42-48). Este clar că El i-a uimit pe acei conducători religioși cu înțelegerea și perspicacitatea Sa. Ioan a scris că El a continuat să celebreze Zilele Sfinte anuale ca adult în timpul serviciului Său (Ioan 2:23; 4:45).

Într-unul dintre exemplele cele mai instructive, Isus și-a riscat siguranța Sa personală ca să participe la Sărbătoarea Corturilor anuală (Ioan 7:1-2, 7-10, 14). Ni se spune că „în ziua de pe urmă, care era ziua cea mare a praznicului, Isus a stătut în picioare, și a strigat: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine, și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura. Spunea cuvintele acestea despre Duhul, pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El, căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat fiindcă Isus nu fusese încă răstignit” (Ioan 7:37-39).

Astăzi multe biserici cred că Apostolul Pavel a schimbat fundamental modul în care Creștinii (neevreii) urmau să se roage. Această noțiune presupune că Pavel i-a învățat pe gentili că observarea sărbătorilor și a Zilelor Sfinte nu a mai fost necesară. Deși unele din scrierile lui au fost greu de înțeles, chiar și de contemporanii săi (2 Petru 3:15-16), declarațiile și acțiunile explicite ale lui Pavel contrazic orice noțiune că el a anulat sau a abolit observarea acestor Zile Sfinte.

În 1 Corinteni 11:1-2, de exemplu, Pavel le-a spus adepților săi „călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos” și „țineți învățăturile întocmai cum

vi le-am dat.” Câteva versuri mai departe el a explicat: „Căci am primit dela Domnul ce v-am învățat; și anume că Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine. Și după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o, și a zis: „Luați, mâncați; acesta este trupul meu, care se frânge pentru voi; *să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea*” (versurile 23-24).

Dacă obiceiul lui Pavel nu ar fi fost să observe Zilele Sfinte, comentariile lui pentru Evreii și ne-evreii din Corint ar fi fără sens. Este clar că lipsește dovada că Pavel ar fi descurajat vreodată pe vreunul de a observa sărbătorile anuale; o asemenea noțiune ar fi fost de neconceput pentru el (Faptele Apostolilor 24:12-14; 25: 7-8; 28:17).

Dimpotrivă, înregistrarea biblică a serviciului lui Pavel, descrie în mod repetat Zilele Sfinte ca observări importante, evenimente marcante în viața lui. Spre exemplu, el le-a zis Creștinilor din Efes că „*Trebuie numaidecât ca sărbătoarea ce vine s-o fac în Ierusalem*” (Faptele Apostolilor 18:21). În Faptele Apostolilor 20:16 and 1 Corinteni 16:8 îl găsim pe Pavel aranjând planul de călătorie ca să acomodeze Sărbătoarea Rusaliilor (a Cincizecimii sau a Pentecostului). În Faptele Apostolilor 27:9 Luca, companionul lui Pavel în călătoriile sale, se referă la timpul anului ca după „Post,” o referință la Ziua Ispășirii (în care, după cum vom vedea mai târziu, omul trebuie să postească).

În „The Expositor’s Bible Comentary,” în referință la Faptele Apostolilor 20:6, notează că Pavel, neputincios ca să sosească la Ierusalem pentru Paști „a rămas la Filipi să-l sărbătorească și săptămâna azimelor...” (Richard N. Longenecker, 1981, vol. 9, p. 507). Privitor la Faptele Apostolilor 20:16, același comentator notează că Pavel „ar fi vrut dacă era posibil să meargă la Ierusalem pentru Pentecost (Sărbătoarea Săptămânilor) a cinci zecea zi după Paști...” (p. 510).

Serviciul lui Pavel a inclus observarea Zilelor Sfinte cu Biserica. În apărarea Evangheliei propovăduite de el, Pavel a zis că el a adus același mesaj pe care îl predau și alți Apostoli: „Astfel dar, ori eu, ori ei, noi așa propovăduim, și voi așa ați crezut” (1 Corinteni 15:11). Pavel și toți apostolii au propovăduit un mesaj consecvent cu obligația Creștinului de *a urma exemplul lui Isus Hristos în toate situațiile*. Apostolul Ioan care a scris aproape de sfârșitul secolului întâi, a însumat acest mesagiu: „Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el *cum a trăit Isus*” (1 Ioan 2:6).

Credincioșii evrei au continuat să mențină Zilele Sfinte, ca și gentilii creștini (vezi „Coloseni 2:16 arată că Creștinii gentili au ținut Zilele Sfinte Biblice,” la pagina 48). Din aceste referiri noi putem conchide numai că practica Bisericii la început a fost să continue observarea acestor sărbători (praznice) date de Dumnezeu, dintre care primul este Paștele (Passover).

Festivalurile Biblice în Noul Testament

Observa rea Biblică	Poruncite în Vechiul Testament	Observate de Isus Hristos. Apostoli sau Biserica Noului Testament
Paștele (Passover)	Leviticul 23:5	Matei 26:2, 17-19; Marcu 14:12-16; Luca 2:41-42; 22:1, 7-20; Ioan 2:13; 23; 6:4; 13:1-30; 1 Corinteni 11:23:29
Sărbătoarea Azimelor	Leviticul 23:6-8	Matei 26:17; Marcu 14:12; Luca 2:41-42, 22:1, 7; Faptele 20:6; 1 Corinteni 5:6-8
Sărbătoarea Săptămânii or (Pentecostu l)	Leviticul 23:15-22	Faptele Apostolilor 2:1-21; 20:16; 1 Corinteni 16-8
Sărbătoarea Trâmbițelor	Leviticul 23:23-25	Matei 24:30-31; 1 Tesaloniceni 4:16-17; Apocalipsa 11:15
Ziua Ispășirii	Leviticul 23:26-32	Faptele Apostolilor 27:9
Sărbătoarea Corturilor	Leviticul 23:33-43	Ioan 7:1-2, 8, 10, 14; Faptele Apostolilor 18:21
Ziua cea Mare Dela Urmă	Leviticul 23:36	Ioan 7:37-38

Paștele (Passover [Trecutul pe deasupra]): Dece a Trebuit Isus să moară?

Cei mai mulți dintre noi au auzit că Isus Hristos a murit pentru păcatele noastre, dar ce semnificație are aceasta? Dece a fost necesară moartea Lui? Ce parte a jucat sacrificiul lui Hristos în planul lui Dumnezeu pentru omenire? Cum este reflectată moartea lui Isus Hristos în Sărbătorile Sfinte ale lui Dumnezeu? Acest capitol despre Paștele (Passover) Noului Testament se va adresa acestor întrebări importante.

Sacrificiul lui Isus este evenimentul central în planul lui Dumnezeu să salveze omenirea. Isus a prezis faptul că El avea să fie „înălțat” prin răstignire astfel „ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață vecinică. Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentruca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața vecinică” (Ioan 3:14-16).

Noi vedem aici că sacrificiul lui Isus, mesajul central al Paștelui, a fost un act suprem de dragoste pentru umanitate. Acest eveniment important a pus fundația pentru restul sărbătorilor anuale. Este cel mai important pas în Planul lui Dumnezeu.

Imediat înainte de Sărbătoarea Paștelui (Passover) care urma să vadă execuția Sa, Isus a zis că „tocmai pentru aceasta am venit până la ceasul acesta!...Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii” (Ioan 12:27, 32).

Ziua în care a avut loc acest profund eveniment, răstignirea, a fost cea de a 14- cea zi a primei luni din calendarul lui Dumnezeu, aceeași zi în care mieii de Paște urmau să fie uciși (Leviticul 23:5). Pavel a scris mai târziu congregației din Corint „căci Hristos, Paștele noastre, a fost jertfit” (1 Corinteni 5:7).

Acum, să ne uităm înapoi prin Biblie pentru instrucțiunile și semnificația pe care Dumnezeu a dat-o privitor la această zi. Aceasta ne va ajuta să înțelegem dece Dumnezeu se așteaptă ca noi să continuăm să sărbătorim Paștele (Passover) așa cum l-a poruncit El.

Învățătura Paștelui (Passover) lui Dumnezeu

Dumnezeu, prin Moise, a zis Faraonului „Lasă pe poporul Meu să plece, ca să prăznuiască în pustie un praznic în cinstea Mea” (Exodul 5:1). Printr-o serie de calamități, Dumnezeu a arătat marea Sa putere și i-a eliberat pe Israelii din sclavia Egiptului. După nouă molime, El a dat Israelului instrucțiuni specifice despre următoarea și ultimă calamitate înspăimântătoare, care avea să urmeze, și măsurile care au trebuit să fie luate de fiecare familie Izraelită ca să fie salvată.

Dumnezeu a zis că, în a 10 zi a primei luni (primăvara în Orientul Mijlociu), fiecare Izraelit urma să aleagă un miel sau un ied, suficient de mare ca să hrănească întreaga familie (Exodul 12:3). Animalul ales trebuia să fie un berbec sau țap de un an, fără nici un fel de defect. Pe ziua de 14 a lunii, seara, Izraeliții urmau să ucidă animalele

și să pună o parte din sângele lor pe tocurile dela ușile caselor lor. Animalele urmau atunci să fie fripte și mâncate cu pâine nedospită și ierburi amare. Izraeliții au mâncat această mâncare în pripă.

Creatorul i-a instruit mai departe pe Izraeliți că în acea noapte El avea să-i omoare pe toți primii născuți ai Egiptului, ca să-l convingă pe Faraon să le dea drumul Izraeliților din robie. Primul născut al fiecărei familii Izraelite avea să fie protejat dacă semnul de sânge a fost pe intrarea caselor lor. Dumnezeu avea să „treacă peste” casele lor [Passover] și să le cruțe – de aici semnificația numelui aceste sărbători (Exodul 12:13).

Dumnezeu a zis că această zi urma să fie pentru Izraeliți, un memorial, „Și pomenirea acestei zile s-o păstrați, și s-o prăznuiți printr-o sărbătoare în cinstea Domnului; s-o prăznuiți ca o lege vecinică pentru urmașii voștri” (Exodul 12:14). Scriitorii Bibliei au explicat mai târziu că observarea Paștelui (Passover) anual l-a simbolizat pe Hristos. Pavel s-a referit la Hristos ca „Paștele nostru” (1 Corinteni 5:7), și Ioan a înregistrat că Ioan Botezătorul l-a recunoscut pe Hristos ca „mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii” (Ioan 5:29).

Mielul (berbec) fără defect l-a reprezentat pe Isus Hristos, ca sacrificiu perfect, fără păcat, care a murit în locul nostru. Evrei 9:11-12 ne spune „Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini adică nu este din zidirea aceasta, și a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul prea sfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci *cu însuși sângele Său*, după ce a căpătat o răscumpărare vecinică.” Isus Hristos ne-a cumpărat cu sângele Său, vărsându-Și viața Sa ca mielul nostru Pascal astfel ca păcatele noastre să poată fi iertate.

Dece a trebuit Isus să moară? Mântuitorul nostru a trebuit să moară pentru că acesta a fost singurul mod în care Dumnezeu ar fi putut să ne ierte păcatele în timp ce a menținut integritatea legii Sale și a justiției perfecte. Biblia ne spune că păcatul este încălcarea legii de dragoste a lui Dumnezeu (1 Ioan 3:4). Noi toți am păcătuit și suntem lipsiți de slava lui Dumnezeu (Romani 3:23). Fiecare dintre noi și-a câștigat pedeapsa cu moartea pentru nesupunerea noastră (Romani 5:12, 6:23).

Pavel a ilustrat dragostea profundă a lui Isus Hristos, care Și-a dat viața Sa pentru noi (Romani 5:6-8). Cu toții am fi condamnați veșnic dacă pedeapsa pentru păcatele noastre nu ar fi fost plătită cumva. Hristos, care a trăit o viață perfectă, ca Mielul fără defect al lui Dumnezeu, a înlocuit viața sa pentru a noastră. De fapt, moartea Sa a fost singura substituție posibilă pentru a noastră. Sacrificiul Său a devenit plata pentru păcatele noastre. El a murit în locul nostru astfel ca noi să ne putem împărți viața cu El pentru totdeauna. Noi nu mai putem trăi conform dorințelor noastre. Noi am devenit posesiunea răscumpărată a lui Dumnezeu, cumpărați și achitați (1 Corinteni 6:19-20).

Atât Isus cât și Apostolul Pavel, au spus-o clar că Paștele urma să continue ca o observare Creștină. Isus Însuși a specificat elementele cinei de Paști la care încă se va participa ceremonial ca să-i învețe pe Creștini adevăruri importante privitoare la El însuși și la continuitatea planului de salvare al lui Dumnezeu.

Paștele (Passover) din Vechiul Testament *a prevestit* răstignirea lui Hristos. Paștele (Passover) în Noul Testament este *comemorarea* acelei răstigniri. Observând-o, noi „vestim moartea Domnului, până va veni El” (1 Corinteni 11:26). Acum să examinăm instrucțiunile specifice privitor la ceremonia Paștelui (Passover) și învățămintele pe care trebuie să le tragem din ea.

O lecție în umilință și serviciu

Apostolul Ioan a descris evenimentele ultimei seri a lui Isus Hristos cu discipolii Săi: „Înainte de praznicul Paștelor, Isus, ca cel ce știa că I-a sosit ceasul să plece din lumea aceasta la Tatăl, și fiindcă iubea pe ai Săi, cari erau în lume, i-a iubit până la capăt. În timpul cinei, după ce diavolul pusese în inima lui Iuda Iscarioteanul, Fiul lui Simon, gândul să-L vândă, Isus, fiindcă știa că Tatăl Îi dăduse toate lucrurile în mâini, că dela Dumnezeu a venit și la Dumnezeu se duce, S-a sculat dela masă, S-a dezbrăcat de hainele Lui, a luat un ștergar și S-a încins cu el. Apoi a turnat apă într-un lighean, și a început să spele picioarele ucenicilor, și să le șteargă cu ștergarul cu care era încins” (Ioan 13:1-5).

Spălatul picioarelor altuia a fost o treabă pentru servitorul cel mai de jos (1 Samuel 25:41). Isus cu umilință a ales să spele El însuși picioarele ucenicilor ca să-i învețe o lecție spirituală importantă. Relatarea continuă: „După ce le-a spălat picioarele, Și-a luat hainele, S-a așezat iarăși la masă, și le-a zis: „Înțelegeți voi ce v-am făcut Eu? Voi mă numiți Învățătorule și Domnul, și bine ziceți căci sunt. Deci, dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și *voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii la alții*” (versurile 12-14).

Isus i-a părăsit pe ucenicii Săi cu o amintire durabilă de importanța serviciului umil față de alții. Aceasta a întărit o lecție pe care le-o dăduse El mai devreme și înregistrată în Matei 20:25-28, unde El i-a avertizat pe discipoli asupra modului greșit sau corect de a governa: „Isus i-a chemat și le-a zis: „Știți că domnitorii Neamurilor, domnesc peste ele, și mai marii lor le poruncesc cu stăpânire. Între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mai mare între voi *să fie slujitorul vostru*; și oricare va vrea să fie cel dintâi între voi, să vă fie rob. Pentru că nici Fiul Omului n-a venit să I se slujească *ci El să slujească* și să-și dea viața ca răscumpărare pentru mulți.”

Simplul act de spălare a picioarelor altora ne învață o lecție vitală legată îndeaproape de Paștele. El a conchis: „Pentru că *Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu*” (Ioan 13:15). Câți Creștini astăzi, urmează această instrucțiune simplă de a-și spăla picioarele unii altora, și să exemplifice această atitudine în viețile lor? Ca posesiuni pretinse de Dumnezeu prin sacrificiul lui Hristos, viețile noastre ar trebui să fie devotate serviciului lui Dumnezeu și concetățenilor noștri.

Pâinea: Simbolul Trupului lui Hristos

Mai târziu, în timp ce ucenicii mâncau, Isus le-a explicat că unul dintre ei Îl va trăda în curând (Matei 26:21-25). Dar notează versul 26: „Pe când mâncau ei, Isus a luat o pâine; și, după ce a binecuvântat, a frânt-o, și a dat-o ucenicilor, zicând: „Luați, mâncați; acesta este trupul Meu.” Deci pâinea nedospită mâncată de Paștele Vechiului Testament urma să ia o semnificație cu totul nouă pentru ucenici.

Trupul lui Hristos urma să devină o ofertă de jertfă pentru păcate, pentru că, într-adevăr „prin această „voie” am fost sfințiți și noi, și anume *prin jertfirea trupului lui Isus Hristos*, odată pentru totdeauna. Și, pe când orice preot face slujba în fiecare zi, și aduce de multe ori aceleași jertfe, cari niciodată nu pot șterge păcatele, El, dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate...Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți

pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți” (Evrei 10:10-14). Acceptând sacrificiul lui Isus Hristos în locul morții noastre proprii în momentul pocăinței și a credinței, Dumnezeu ne iartă și ne „sfințește” – ne pune deoparte – pentru scopul sfânt al supunerii noastre către El.

Decizia noastră de a mânca pâinea Paștilor înseamnă că înțelegem că Isus Hristos a „șters păcatul prin jertfa Sa” (Evrei 9:26). El a consimțit de bunăvoie să sufere pentru noi o moarte îngrozitoare. Hristos a purtat în trupul Său suferința mintală și fizică aduse de păcat.

Jertfa lui Isus este de asemenea intricat asociată cu vindecarea noastră. Apostolul Petre a scris despre sacrificiul lui Hristos că „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentruca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănilor Lui ați fost vindecați” (1 Petre 2:24). Isaia a proorocit despre suferința lui Isus în favoarea noastră: „Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu, și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți” (Isaia 53:4-5).

Matei 8:16-17 descriind ocaziile de vindecare din serviciul lui Isus declară că El i-a ajutat pe mulți „posedați de diavoli. El, prin cuvântul Lui, a scos din ei duhurile necurate, și a tămăduit pe toți bolnavii, ca să se împlinească ce fusese vestit de Proorocul Isaia, care zice: „El a luat asupra Lui neputințele noastre și a purtat bolile noastre.”

Isus a arătat că El a fost Mântuitorul promis, prin vindecări miraculoase. Dar, pe lângă demonstrarea compasiunii Sale, asemenea vindecări au arătat că Hristos a posedat puterea de a ierta păcatele (Matei 9:2-6). Păcatul aduce suferință! Vindecarea ultimă făcută posibilă de jertfa complectă a lui Isus a inclus întreaga persoană, ușurând și eliminând suferința mintală, emoțională și fizică, ce rezultă din păcatele noastre.

Prin iertarea păcatelor noastre, Hristos a făcut posibilă primirea de către noi a vieții eterne. „Eu sunt Pâinea vieții,” a zis El. Părinții voștri au mâncat mană în pustie [substanța nutritivă dată de Dumnezeu în toți cei 40 de ani de pribegie a Israelului prin pustiu], și au murit. Pâinea care se pogoară din cer [Hristos referindu-se aici la El însuși], este de așa fel, ca cineva să mănânce din ea, și să nu moară. Eu sunt Pâinea vie, care s-a pogorât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac; și pâinea, pe care v-o dau Eu, este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața Lumii” (Ioan 6:48-51).

O relație conducând la un nou fel de viață

Pâinea de Paști (Passover) ne amintește de relația apropiată pe care Creștinii o au cu Isus Hristos. În Romani 6:1-6 Pavel arată că, odată ce suntem simbolic uniți cu Hristos în moarte prin botez, „să nu mai fim robi ai păcatului” ci „să trăim o viață nouă.” Mâncând pâinea demonstrăm determinarea noastră de a-L lăsa pe Hristos să trăiască în noi.

Apostolul Pavel, descrie această uniune cu Hristos în Galateni 2:20: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc...dar numai trăiesc eu, ci *Hristos trăiește în mine*. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine.” Pavel a înțeles că a urma căile lui proprii nu a mai fost punctul central al vieții lui. Relația lui cu Isus Hristos a devenit suprem de importantă pentru el.

Apostolul Ioan ne spune ce se așteaptă Hristos dela noi în relația noastră cu El: „Și prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui... Cine zice că rămâne în El, *trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus*” (1 Ioan 2:3-6).

Pâinea de Paști (Passover) întărește înțelegerea noastră că Isus Hristos, adevărata „Pâine a vieții,” trebuie să existe *înăuntrul nostru*, dându-ne putința să trăim o viață cu totul nouă.” Dumnezeu ne iartă păcatele noastre, ca să ne sfințească – ca să continue să ne pună de o parte pentru un scop sfânt, -- să ne ceară înapoi (adică, să ne răscumpere pentru un preț). De acum noi *aparținem* lui Dumnezeu astfel ca El să poată să-și împlinească scopul Lui în noi.

Semnificația vinului de Paști (Passover)

Dece a poruncit Isus ucenicilor Săi să bea vin ca simbol al sângelui Său în timpul serviciului de Paști (Passover)? Ce simbolizează aceasta?

Devenise o tradiție între Evrei să bea vin la mese în timpul ocaziilor sfinte, inclusiv la Paști (Passover). În noaptea aceea Isus a adăugat o semnificație specială vinului: „Apoi a luat un pahar, și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat, zicând: „Beți toți din el, căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor. Vă spun că, de acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viței, până în ziua când îl voi bea cu voi nou în Împărăția Tatălui Meu” (Matei 26:27-29).

Ce trebuie să învățăm noi din acest simbol? Mai întâi, Hristos a știut că bând vinul ca simbol al sângelui Său vărsat va imprima adânc în mințile noastre că moartea Lui a fost pentru iertarea păcatelor noastre.” „Să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, ori de câte ori veți bea din el” (1 Corinteni 11:25). Isus „care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său” (Apocalipsa 1:5). Dumnezeu ne iartă de păcatele noastre prin sângele vărsat al lui Isus (1 Ioan 1:7).

Multă lume înțelege această doctrină – că Dumnezeu ne iartă păcatele noastre prin sângele lui Isus Hristos – dar nu fiecare își dă seama cum are loc. Pavel a explicat că „Și după Lege, aproape totul este curățit cu sânge; și fără vărsare de sânge, nu este iertare [păcatelor]” Evreii 9:22.

Vechiul Testament înregistrează că Dumnezeu a instruit preoțimea să execute anumite sarcini care includeau un sistem de curățire și purificare folosind sângele animalelor sacrificate, astfel anticipând vărsarea sângelui lui Hristos, sacrificiul suprem pentru păcat. El a poruncit națiunii Israel să urmeze acest sistem temporar de curățirea păcatelor (Evreii 9:9-10). Sacrificiile animalelor au servit ca un exemplu al singurului real și viitor sacrificiu, Isus Hristos, care urma să plătească pedeapsa păcatelor fiecăruia odată pentru totdeauna.

Biblia ne învață că viața noastră este în sângele nostru (Genesa 9:4). Când o persoană pierde suficient sânge, el sau ea moare. Deci sângele, când este scurs afară, face ispășirea pentru păcat, cauzând moartea (Leviticul 17:11). Isus Și-a pierdut sângele când a fost biciuit, răstignit și împuns cu lancea (Luca 22:20; Isaia 53:12). El Și-a vărsat sângele, murind pentru păcatele omenirii.

Luând din vin la ceremonia de Paști (Passover), noi trebuie să-i considerăm cu atenție înțelesul. Acea porție mică de vin reprezintă însuși sângele vieții care a curs din

corpul muribund al lui Isus Hristos pentru iertarea păcatelor noastre (Efeseni 1:7). Cu această iertare vine libertatea de moartea veșnică.

Nu numai că sângele lui Isus Hristos acoperă complet păcatele noastre, dar face posibilă și eliminarea vinovăției noastre. Evrei 9:13 compară sacrificiul fizic al unui animal cu sângele lui Hristos: „Căci dacă sângele taurilor și al țapilor și cenușa unei vaci, stropită peste cei întinați, îi sfințește și le aduce curățirea trupului, cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel vecinic, S-a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, *vă va curăța cugetul vostru de faptele moarte*, ca să slujiți Dumnezeului celui viu?”

Cuvântul *conștiință* vine dela cuvântul latin *conscire*, însemnând „a fi conștient de vină.” Conștiința noastră este cunoștința noastră despre bine și rău.

Împărțășind vinul în ceremonia Paștelui Noului Testament este o expresie de credință că *Dumnezeu într-adevăr ne-a iertat*. Suntem liberați de păcat și vinovăție (Ioan 3:17-18), și inimile noastre sunt „stropite și curățite de un cuget rău” (Evrei 10:22). Noi trăim într-o viață nouă cu o conștiință curată (Romani 6:14).

Unii oameni, totuși, se simt vinovați chiar și după ce s-au pocăit. Deși conștiințele noastre ar fi gata să ne condamne când păcătuim din nou, noi *nu* trebuie să continuăm să ne condamnăm noi înșine pentru păcate pe care Dumnezeu le-a iertat deja. În schimb, noi trebuie să fim complet încrezători în eliberarea noastră de vinovăție dată de Dumnezeu (1 Ioan 1:9; 3:19-20).

Accesul la Tatăl

Sângele vărsat al lui Hristos, de asemenea face posibil accesul nostru la însuși tronul lui Dumnezeu Tatăl. Sub Vechiul Testament numai marele preot a putut intra în partea tabernaculului cunoscută ca Locul Prea Sfânt sau Cel Mai Sfânt dintre Toate (Evrei 9:6-10). „Scaunul milei” (tronul) pus acolo reprezintă tronul lui Dumnezeu. Leviticul 16 descrie ceremonia la care lua parte în fiecare an, cu ocazia unei alteia dintre ocaziile sfinte ale lui Dumnezeu, Ziua Ispășirii. În acea zi, marele preot lua sângele unui țap, reprezentând jertfa viitoare a lui Isus Hristos, și îl stropea pe tron, astfel ca Israelii să poată fi simbolic curățați de toate păcatele lor (Leviticul 16:15-16).

Pentru că sângele lui Isus Hristos șterge păcatul, făcându-ne puri înaintea lui Dumnezeu, noi ne putem bucura de acces direct la Tatăl (Evrei 9:24). Isus, ca Marele nostru Preot, a intrat în Locul Prea Sfânt prin sângele lui propriu (Evrei 9:11-12). Noi acum putem să ne apropiem de Dumnezeu Tatăl, fără ezitare sau teamă că vom fi respinși, dar cu încredere și îndrăzneală (Evrei 10:19-22).

Evrei 4:16 vorbește despre încrederea pe care trebuie să o avem când ne apropiem de Dumnezeu: „Să ne apropiem dar cu *deplină încredere* de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentruca să fim ajutați la vreme de nevoie.” Isus Hristos face posibil ca și noi să avem această relație intimă cu Tatăl nostru.

Legământul nostru cu Dumnezeu

Sângele lui Hristos înseamnă de asemenea că El a intrat într-o înțelegere sau un legământ. După cum am văzut, când Isus a prezentat vinul ucenicilor Săi în timpul

ultimului lor Paște (Passover) împreună, El le-a zis „acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou” (Matei 26:27-28).

Dece este acest vin „sângele legământului celui nou?” Autorul cărții Evrei explică cum, după ce Dumnezeu a impus asupra Israelului din antichitate ceea ce acum se cheamă Vechiul Legământ, și după răspunsul Israelitilor de acceptare supusă, legământul a fost ratificat prin ceremonia stropirii cu sânge. Scriitorii Bibliei au numit acesta „sângele legământului” (Evrei 9:18-20; 13-20; Exodul 24:3-8).

Noi trebuie să înțelegem că pocăirea, botezul și acceptarea sacrificiului lui Isus Hristos – împreună cu credința în promisiunea Lui că ne va ierta păcatele – constituie un legământ cu Dumnezeu. Prin acest legământ, pe care noi îl acceptăm cu recunoștință și pe care ne putem bizui cu încredere (Evrei 6:17-20), Dumnezeu ne acordă viața veșnică. Prin acceptarea sacrificiului lui Hristos pentru ștergerea păcatelor, noi intrăm într-o relație de legământ cu Dumnezeul universului. Termenii acestui legământ sunt absoluți, pentru că a fost sigilat cu sângele vărsat al lui Isus Hristos (Evrei 9:11-12, 15). Acest legământ ne este reamintit în fiecare an când ne împărtășim de Paști.

Care sunt termenii acestei relații de legământ? „Iată legământul pe care-l voi face cu ei după acele zile, zice Domnul: voi pune legile Mele în inimile lor, și le voi scrie în mintea lor,” adaugă „Și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele lor, nici de fărădelegile lor” (Evrei 10:16-17).

Vechiul Israel nu a avut tăria de a ține cu credință poruncile lui Dumnezeu (Deuteronom 5:29). Sub Noul Legământ, însă, Dumnezeu Își va scrie Legea Sa *în inimile și mințile noastre*. Legile Lui nu sunt acelea de purificare fizică conținute în sistemul de sacrificii, spălări și serviciu în tabernacol. În schimb, ele sunt legile sfinte și drepte care definesc comportarea corectă față de Dumnezeu și aproapele nostru (Romani 7:12) și conduc la viața veșnică (Matei 19:17). Noi bând din vinul Paștilor este simbolic al acestei relații de legământ care este ratificată prin sângele lui Isus Hristos.

Observarea anuală la începutul Bisericii

Noul Testament dezvăluie că Creștinii au continuat să observe festivalurile anuale la timpurile poruncite de Dumnezeu. Ca adolescent, Isus a ținut Paștele (Passover) anual pe ziua specificată (Luca 2:4), și a continuat practica aceasta cu ucenicii Săi. Biserica din primele timpuri de asemenea a continuat să țină celelalte Zile Sfinte la timpurile lor specificate. Spre exemplu, Faptele Apostolilor înregistrează că discipolii lui Hristos s-au adunat ca să țină Sărbătoarea de Pentecost (Rusalii): „În ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc” (Faptele Apostolilor 2:1).

Scripturile nu fac nici o sugestie că Biserica de la început să fi adăugat sau să fi schimbat datele stabilite de Dumnezeu pentru Sărbătorile Lui. Cuvintele lui Pavel din 1 Corinteni 11:26 – „Pentru că, *ori de câte ori* mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta,” – simplu indică observarea Paștilor (Passover) odată în fiecare an în ziua corespunzătoare.

Biblia specifică observarea anuală a Paștilor (Passover), și istoria înregistrează celebrarea ei anuală ca practică a Bisericii de început. Paștele (Passover), ca un memorial al morții lui Isus, urmează să fie observat anual în loc de oricând și oricum de des ar alege cineva, la fel ca și cum celelalte sărbători anuale urmează să fie ținute odată pe an.

Nici Isus Hristos nici Apostolii nu au indicat că noi ar trebui să schimbăm când și cât de des ținem Sărbătorile lui Dumnezeu.

Urmând exemplul lor, astăzi noi ar trebui să ținem Paștele (Passover) la începutul serii zilei a 14-cea din prima lună (Abib sau Nisan) din calendarul evreiesc. (datele sunt la pagina 49)

În timpul ultimului Paști cu ucenicii Săi, Isus a explicat că această sărbătoare are implicații importante și pentru viitor. În Matei 26:29 El le-a spus: „de acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viței, până în ziua când îl voi bea cu voi din nou în Împărăția Tatălui Meu.”

Ținând Paștii (Passover) în fiecare an ni se reamintește că Dumnezeu este iertătorul de păcate care ne acordă viața veșnică în Împărăția Sa prin sacrificiul lui Isus Hristos, Paștele (Passover) nostru. Această observare este o comemorare a rolului continuu al Mântuitorului nostru pentru mântuirea omenirii.

Sărbătoarea Azimelor: Lecția părăsirii păcatului

Imediat după Paști (Passover) vine o Sărbătoare care descrie pasul următor în împlinirea planului magistral al lui Dumnezeu. După ce Dumnezeu, prin sacrificiul lui Hristos, ne-a iertat păcatele, cum putem noi să evităm păcatul, în timp ce continuăm să trăim în viața noastră nouă? Cum să trăim ca un popor răscumpărat al lui Dumnezeu? Vom găsi răspunsul în simbolismul remarcabil al Sărbătorii Azimelor (pâine nedospită sau fără drojdie).

Când Dumnezeu a eliberat Israelul din sclavia din Egipt, El a spus poporului Său: „timp de șapte zile veți mânca azime” (Exodul 12:15). Versul 39 explică mai departe: „cu plămădeala, pe care o luaseră din Egipt și care nu se dospise încă au făcut turte fără aluat; căci fuseseră izgoniți de Egipteni, fără să mai poată zăbovi, și fără să-și poată lua merinde cu ei.”

Dospela este o substanță ca drojdia care face ca aluatul de pâine să crească. Și procesul de dospire cere timp. Israelii nu au avut timp de prisos când au părăsit Egiptul, așa că au copt și mâncat pâinea nedospită. Ce începuse ca o necesitate a continuat pentru o săptămână. Dumnezeu în mod potrivit a numit această sărbătoare Sărbătoarea Azimelor (Leviticul 23:6) sau Praznicul Azimelor (Faptele Apostolilor (12:3).

Când Isus a venit pe pământ ca om El a ținut această sărbătoare de șapte zile – uneori numită și Sărbătoarea Paștilor (Passover) de către Evrei din cauză că zilele pâinii Nedospite au urmat imediat după Paști (Passover), astfel că cele două sărbători alăturate par să fie una singură – și de fapt temele Paștilor se transferă în Sărbătoarea Azimelor. Isus a ținut-o ca copil și mai târziu ca adult (Luca 2:41; Matei 26:17). Biserica de început, imitând pe Hristos în toate acțiunile Lui religioase, a observat-o de asemenea și ea.

Primele instrucțiuni și învățăminte ale lui Hristos

Dumnezeu a dat instrucțiunile Sale cele mai timpurii, privitor la acest festival, Israelitilor în timp ce ei se pregăteau să părăsească Egiptul. „Și pomenirea acestei zile s-o păstrați, și s-o prăznuiți printr-o sărbătoare în cinstea Domnului; s-o prăznuiți ca o lege vecinică pentru urmașii voștri. Timp de șapte zile veți mânca numai azime. Din cea dintâi zi, veți scoate aluatul din casele voastre: căci oricine va mânca pâine dospită din ziua întâi până în ziua a șaptea, va fi nimicit din Israel. În ziua dintâi veți avea o adunare de sărbătoare sfântă; și în ziua a șaptea veți avea o adunare de sărbătoare sfântă. Să nu faceți nici o muncă în zilele acelea; veți putea numai să pregătiți mâncarea pentru fiecare ins” (Exodul 12:14-16). Deci acesta a fost o sărbătoare de șapte zile, prima și a șaptea zi fiind Sabaturi anuale sau Zile Sfinte.

În fiecare an când Israelii observau această Sărbătoare le reamintea de eliberarea de către Dumnezeu a strămoșilor lor din Egipt. Creatorul le-a poruncit: „Să țineți Sărbătoarea Azimelor, căci chiar în ziua aceea voi scoate oștile voastre din țara Egiptului. Să țineți ziua aceea ca o lege vecinică pentru urmașii voștri” (Exodul 12:17). Exodul din Egipt rămâne până în ziua de azi motivul fundamental pentru observarea acestei Sărbători astăzi. Întocmai cum Dumnezeu a eliberat vechiul Israel, El ne eliberează pe noi, din păcatele și dificultățile noastre.

Acum notează învățăturile lui Isus Hristos despre drojdie, care extinde înțelesul acestei sărbători.

În timpul serviciului lui Hristos, El a făcut două minuni în care câțiva pești și câteva pâini au hrănit mii de oameni. După unul dintre aceste incidente, când ucenicii Săi se duseseră la Mărea Galilee, ei au uitat să aducă pâinea cu ei. Isus le-a zis, „Luați seama, și păziți-vă de aluatul Fariseilor și al Saducheilor” (Matei 16:5-6).

Ucenicii au crezut că Isus se referea la lipsa lor de pâine. Însă, El a folosit această ocazie ca să-i învețe folosind simbolismul aluatului (drojdie). Hristos i-a întrebat: „cum nu înțelegeți că nu v-am spus de pâini? Ci v-am spus să vă păziți de aluatul Fariseilor și al Saducheilor? Atunci au înțeles ei că nu le zicea să se păzească de *drojdia din aluatul pâinii*, ci de *învățătura* Fariseilor și a Saducheilor” (versurile 11-12).

Unii dintre membrii stabilimentului religios din zilele lui Hristos, apăreau să fie neprihăniți, totuși în secret aveau o comportare păcătoasă. Isus i-a lăsat să afle că El le cunoștea inimile. Ei ar fi apărut neprihăniți altor oameni, „dar pe dinăuntru,” le-a spus El, „sunteți plini de fățarnicie și fără de lege” (Matei 23:28).

Zilele Azimelor ne reamintesc nouă că cu ajutorul lui Dumnezeu noi trebuie să eliminăm și să evităm toate păcatele – simbolizate de drojdie (sau dospeală) – în toate aspectele vieții noastre.

Importanța permanentă a acestor zile

În timpul Sărbătorii Azimelor, Apostolul Pavel a propovăduit aceleași *lecții spirituale* ca și Isus Hristos, făcând comparația păcatului cu aluatul (dospeală sau drojdie). În contextul admonestării congregației Corintiene pentru diviziunile, geloziiile și toleranța pentru reaua comportare sexuală, Pavel le-a scris: „Nu vă lăudați bine. Nu știți că puțin aluat dospește toată plămădeala? *Măturați aluatul cel vechi*, ca să fiți o plămădeală nouă, *cum și sunteți, fără aluat*; căci Isus Hristos, Paștele nostru, a fost jertfit. *Să prăznuim dar praznicul* nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate și viclenie, *ci cu azimele curățeniei și adevărului*” (1 Corinteni 5:6-8).

Biserica din Corint ținea, fără îndoială, Sărbătoarea Azimelor, la care Pavel a făcut aluzie în mod repetat. Însă, Pavel a folosit supunerea credincioasă a Corintenilor în ținerea sărbătorii fizice (luând aluatul din casele lor) ca o bază ca să-i încurajeze să sărbătorească festivalul, cu înțelegerea convenită a intenției lui spirituale.

Astăzi, luând aluatul (dospeala, drojdia) din casele noastre pentru șapte zile ne reamintește că și noi, prin rugăciune și prin înțelegerea și ajutorul lui Dumnezeu, trebuie să recunoaștem, să eliminăm și să evităm păcatul. Sărbătoarea Azimelor, este astfel un timp de reflecție personală. Noi trebuie să medităm asupra atitudinilor și comportării

noastre, și să cerem lui Dumnezeu să ne ajute să recunoaștem și să învingem cusururile noastre.

Pavel a vorbit despre această mult necesară reflecție de sine în 2 Corinteni 13:5 când a spus bisericii din Corint: „Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înșivă cereți-vă. Nu recunoașteți voi că Isus Hristos este în voi? Afară numai dacă sunteți lepădați.”

Pavel a explicat semnificația frazei „Isus Hristos este în voi” într-un vers citat mai devreme -- Gălățeni 2:20: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc...dar numai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și care S-a dat pe Sine însuși pentru mine.”

Aceste șapte zile de examinare de sine se dovedesc neprețuite în ajutorarea noastră să ne devotăm viețile lui Dumnezeu și Isus Hristos. Această perioadă de o săptămână de asemenea descrie eventualul triumf al nostru asupra păcatului. Așa cum Dumnezeu a eliberat Israelul din antichitate din sclavia Egiptului, tot așa ne eliberează El din sclavia noastră în păcat.

Aplicând lecțiile spirituale

Noi învățăm practicând. Noi învățăm lecții spirituale făcând lucruri fizice. Efectuând sarcina de curățire a caselor noastre de aluat (dedrojdicare) ne amintește să ne păzim cu vigilență de orice gânduri sau acțiuni păcătoase, astfel ca să le putem evita. Dumnezeu știe că, cu toate intențiile noastre bune, noi toți păcătuim.

Mulți ani după convertirea sa, Pavel a descris tendința omenească de a păcătui: „Găsesc dar în mine legea aceasta: când vreau să fac binele, răul este lipit de mine. Fiindcă după omul din lăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu; dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea, și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele. O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?...Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru,” -- Astfel dar, cu mintea , eu slujesc legii lui Dumnezeu. Dar cu firea pământească, slujesc legii păcatului.”

Pavel a știut că înșăși viața este o luptă cu păcatul. Biblia vorbește de „păcatul care ne înfășoară așa de lesne (Evrei 12:1). Noi avem partea noastră de jucat în lupta de a învinge asupra păcatului. Și totuși, paradoxal, noi trebuie să depindem de Dumnezeu ca să ne ajute. Pavel a explicat aceasta în Filipeni spunând: „Duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur, ...căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea lui” (Filipeni 2:12-13).

Într-adevăr, nu a terminat discuția despre lupta cu păcatul din Romani 7 în nota aparentă de disperare de a rămâne înrobiți păcatului. El a continuat în capitolul 8 să arate că putem să fim eliberați de modul păcatului și a morții – cu ajutorul lui Hristos prin Duhul Sfânt al lui Dumnezeu.

Observarea Sărbătorii Azimelor ne ajută să ne dăm seama de nevoia noastră esențială de ajutorul lui Isus Hristos, pentru învingerea slăbiciunilor noastre. Și totuși această Sărbătoare este cu siguranță un timp de bucurie pentru că Hristos ne dă de bunăvoie ajutorul de care avem nevoie. Isus, Mielul lui Dumnezeu, a fost sacrificat pentru iertarea păcatelor noastre, astfel ajutându-ne să fim fără dospeală, curățați de păcat. El continuă să ne ajute să scoatem păcatul din viețile noastre trăind în noi prin

Duhul Sfânt, deci conducându-ne la o pocăință continuă și împuternicindu-ne să trăim în supunere lui Dumnezeu – lucru care ne aduce la subiectul capitolului următor.

Sărbătoarea Cincizecimii : Primele Fructe ale Recoltei lui Dumnezeu

În procesul de dezvăluire al Planului Său de salvare pentru omenire, Dumnezeu a stabilit Zilele Sale Sfinte anuale în jurul sezonelor de recoltă în Orientul Mijlociu (Leviticul 23:9-16; Exodul 23:14-16). La fel cum poporul Său strângea recolta în jurul acestor trei sezoane de sărbători, Zilele Sfinte ale lui Dumnezeu ne arată cum El recoltează oamenii pentru viața veșnică în Împărăția Lui.

Zilele Sfinte au înțelesuri care se clădesc unele pe altele. Împreună ele dezvăluie progresiv cum lucrează Dumnezeu cu omenirea.

Mai devreme am văzut Paștele (Passover) simbolizând pe Hristos dându-se pe Sine pentru noi astfel ca păcatele noastre să poată fi iertate. De asemenea am învățat cum Sărbătoarea Azimelor ne învață că noi trebuie să înlăturăm și să evităm păcatul, fie în acțiuni, fie în fapte. Ziua Sfântă următoare, a Cincizecimii, Pentecost sau Rusalii, se clădește pe această fundație importantă.

Sărbătoarea este cunoscută sub câteva nume care derivă din înțelesul și sincronizarea lor. De asemenea este cunoscută ca Sărbătoarea Recoltei (Exodul 23:16), reprezintă primele fructe (Numere 28:26) adunate ca rezultat al muncii celor care au completat recoltarea grâului de primăvară în vechiul Israel (Exodul 23:16).

De asemenea se mai chiamă Sărbătoarea Săptămânilor (Exodul 34:22), numele acesta venind dela cele șapte săptămâni plus o zi (50 de zile în total) care sunt numărate ca să determine când să se sărbătorească acest festival (Leviticul 23:16). Asemănător, în Noul Testament, care a fost scris în limba greacă, acest festival este cunoscut ca Pentecost (*Pentekostos* în original) care însemnează „a cincizecea” (*Vine's Complete Expository Dictionary of Old and New Testament Words*, „Pentecost” [*Dicționarul Explicativ Complet al Cuvintelor din Vechiul și Noul Testament de Vine*, „Pentecost”]).

Pentru evrei cel mai popular nume pentru acest festival este Sărbătoarea Săptămânilor, sau *shavuot*, în ebraică. Când sărbătoresc acest festival, mulți evrei își reamintesc de unul dintre evenimentele cele mai importante din istorie, dezvăluirea Legii de către Dumnezeu pe Muntele Sinai.

Dar Pentecostul (Rusaliile) nu descrie numai datul legii; el arată de asemenea – prin marea minune care s-a întâmplat la primul Pentecost (Rusalii) în Biserica de început – cum să se țină intenția spirituală a legii lui Dumnezeu.

Darul Pentecostului (Rusalii): Duhul Sfânt

Dumnezeu a ales primul Pentecost după învierea lui Isus Hristos ca să toarne Duhul Sfânt în 120 de credincioși (Faptele Apostolilor 1:15). „În ziua Cincizecimii, erau God's Holy Day Plan - The Promise of Hope for All Mankind - Planul Zilelor Sfinte ale lui Dumnezeu - Promisiunea de speranță pentru întreaga omenire 2010.doc

toți adunați împreună în același loc. Deodată a venit din cer un sunet puternic ca vâjâitul unui vânt puternic, și a umplut toată casa unde ședea ei. Niște limbi de foc au fost văzute împărțindu-se între ei, și s-au așezat câte una pe fiecare din ei. Și toți s-au umplut de Duhul Sfânt, și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească” (Faptele Apostolilor 2:1-4).

Vorbitul în diferite limbi s-a întâmplat deoarece o mulțime de oameni se adunaseră la Ierusalem și fiecare vizitator a auzit vorbitul ucenicilor în propria sa limbă nativă (versurile 6-11). Aceste evenimente uimitoare au demonstrat prezența Duhului Sfânt.

La început oamenii din Ierusalem care asistaseră la acest eveniment miraculos au fost uimiți, unii dintre ei atribuind beției acțiunile ucenicilor (Faptele Apostolilor 2:12-13). Apostolul Petru, acum plin de Duhul Sfânt, a explicat evenimentul cu curaj mulțimii ca o împlinire a profeției lui Ioel: „În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură” (Faptele Apostolilor 2:17; Ioel 2:28).

Petre a explicat că și ascultătorii lui ar putea primi și ei Duhul Sfânt: „Pocăiți-vă,” le-a zis Petru, „și fiecare din voi va fi botezat în Numele lui Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh. Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri, și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeu nostru” (Faptele Apostolilor 2:38-39).

Dumnezeu a folosit aceste minuni și predica lui Petre ca să adauge 3000 de oameni Bisericii Sale într-o singură zi. Acești convertiți au fost botezați și au primit Duhul Sfânt (versurile 40-41). Din acest moment pivotal Duhul lui Dumnezeu a fost disponibil tuturor aceluia care s-au pocăit cu adevărat și au fost botezați corect. Ziua Pentecostului (a Cincizecimii, a Rusaliilor) este o reamintire anuală că Dumnezeu a turnat Duhul Său ca să stabilească Biserica Sa, grupul de credincioși care sunt conduși de Duhul Lui.

Dece avem nevoie de Duhul lui Dumnezeu

Omeneste vorbind, oricât de mult am încerca noi să nu păcătuim, noi tot o facem (1 Regi 8-46; Romani 3:23). Recunoscând această slăbiciune a oamenilor, Dumnezeu se plângea în Deuteronom 5-29, „Oh! De ar rămânea ei cu aceeași inimă ca să se teamă de Mine și să păzească toate poruncile Mele, ca să fie fericiți pe vecie ei și copiii lor.”

Aici Dumnezeu explică că omenirea are o *problemă de inimă*. Cunoașterea academică a legii nu ne ajută ca să gândim ca Dumnezeu. Devenind evlavioși în gândurile, atitudinile și acțiunile noastre este dincolo de înțelegerea și putința bărbaților și femeilor fără un ingredient adițional: *Duhul lui Dumnezeu*.

Modul de gândire al lui Dumnezeu produce pace, fericire și grijă pentru alții. Isus a complimentat un învățător al legii care a citat esența legii lui Dumnezeu: „*Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău*, cu toată inima, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău,” și „[să iubești] pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Luca 10:27). Omul acesta a citat Deuteronom 6:5 și Leviticul 19:18, din două cărți ale Pentateuhului (primele cinci cărți ale Vechiului Testament). Isus a confirmat aici că scripturile Vechiului Testament sunt bazate pe aceste două principii mari de dragoste (Matei 22:40).

Esența legii lui Dumnezeu este iubirea (Romani 13:8-10; 1 Tesaloniceni 4:9). Dumnezeu a dat poruncile Sale pentru că El ne iubește. Scriind unor frați care Îl aveau pe

Duhul Sfânt, Ioan a zis: „Cunoaștem că iubim pe copiii lui Dumnezeu *prin aceea că iubim pe Dumnezeu și păzim poruncile Lui. Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele*” (1 Ioan 5:2-3).

Pentru că acum Duhul lui Dumnezeu se afla în Biserică, membrii ei puteau exprima dragoste adevărată. „Vă dau o poruncă nouă,” spusese Isus, „*Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu...* Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:34-35). Darul lui Dumnezeu al Duhului Sfânt de Pentecost (Rusalii) a făcut posibil ca Biserica să exprime în întregime porunca de dragoste a lui Dumnezeu.

Isus Hristos: pârga vieții eterne

Pârga este primul produs agricol care se maturizează și se coace. În toată Biblia, Dumnezeu folosește analogii cu recolta – și în particular de Pentecost, pârga – ca să ilustreze aspecte ale planului Lui de Salvare. Israel observa această zi târziu primăvara după recolta de orz și grâu. O ofertă specială din primul grâu copt se făcea în timpul Sărbătorii Azimelor, așa numita ofertă a snopului-legănat, marcând începutul acestor recolte, care a continuat în timpul următoarelor 50 de zile și a condus până la Pentecost (Leviticul 23:11). Această recoltă de primăvară a fost pârga ciclului agricol anual.

Una dintre primele lecții de recoltă din Noul Testament este că Isus Hristos „acum Hristos a înviat din morți, pârga celor adormiți” (1 Corinteni 15:20). Oferta snopului-legănat a reprezentat pe Isus Hristos, care a fost „cel întâi născut din toată zidirea” și „cel întâi născut între cei morți” (Coloseni 1:15, 18). El s-a prezentat pe Sine lui Dumnezeu Tatăl, duminica după învierea Sa, aceeași zi în timpul Sărbătorii Azimelor în care primul snop de grâu din timpul recoltei de primăvară era legănat înaintea lui Dumnezeu.

Devreme dimineață, în prima zi a săptămânii (Duminică dimineața), în timp ce era încă întuneric și Isus fusese deja reînviat (Ioan 20:1), Maria Magdalena a venit la criptă și a descoperit că stânca din față lui fusese deja rostogolită la o parte. Ea a fugit să-i anunțe pe Petre și pe Ioan că Isus nu mai era în criptă. Cei doi ucenici s-au grăbit să vadă aceasta și au verificat că Isus numai era acolo (Ioan 20:2-10). Maria s-a reîntors și ea, după ce Petre și Ioan au plecat, și a stat în afara mormântului (versul 11). Cum plângea ea, Isus i-a apărut în față, dar nu i-a permis să-L atingă pentru că El încă „nu se suise” la Tatăl (Ioan 20:17).

Mai târziu în aceeași zi Isus a apărut din nou. Acum a permis unora dintre femeii să-L atingă (Matei 28:9). Cuvintele Lui proprii arată că, între timpul când Maria Magdalena L-a văzut și timpul când El a permis femeilor să-L atingă, Hristos se ridicase și fusese acceptat de Tatăl.

Ceremonia snopului legănat pe care Dumnezeu o dăduse vechiului Israel astfel reprezintă acceptarea lui Isus Hristos de Tatăl Lui ca „pârga celor adormiți” (1 Corinteni 15:20).

Biserica drept recoltă

Romani 8:29 ne spune de Isus Hristos ca fiind „cel întâi între mai mulți frați.” Totuși Biserica Noului Testament este de asemenea considerată a fi pârgă (primele

fructe). Vorbind despre Tatăl, Iacov a zis: „El, de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pârgă a făpturilor Lui” (Iacov 1:18).

Duhul lui Dumnezeu dinăuntru nostru ne identifică și ne sfințește – ne pune de o parte ca Creștini. „Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos,” a scris Pavel, „nu este al Lui,” „căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu” (Romani 8:9, 14).

Pavel de asemenea s-a referit la frați ca acei „cari avem cele dintâi roade ale Duhului” (versul 23). El făcea aluzie la Creștinii primului secol ca primele roade (pârga) ale chemării lui Dumnezeu (Romani 16:5; 1 Corinteni 16:15).

Semnificația scriitorilor Bibliei să cheme pe acești oameni ai lui Dumnezeu primele roade devine evidentă când considerăm Ioan 14:6. Aici Isus a zis „Eu sunt calea, adevărul și viața. *Nimeni nu vine la Tatăl decât prin mine.*”

Câți oare de-a lungul veacurilor au acceptat și practică într-adevăr modul de viață pe care l-a propovăduit Isus? Chiar și azi, mulți oameni simpli, n-au auzit nici odată prea mult, despre Isus Hristos. Cum le va oferi lor Dumnezeu salvarea?

Puțin înțeleg că Dumnezeu urmează un plan sistematic, simbolizat de Zilele Lui Sfinte, ca să salveze toată omenirea oferind tuturor oamenilor viața eternă în Împărăția Sa. În lumea aceasta noi suntem abia la începutul recoltei pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Apostolul Pavel a înțeles aceasta: „Dar acum Hristos a înviat din morți, pârga celor adormiți...Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos; dar fiecare la rândul cetei lui, Hristos este cel dintâi rod; apoi la venirea Lui, cei ce sunt ai lui Hristos” (1 Corinteni 15:20, 22-23). Oricine care este chemat acum și ales de Dumnezeu este inclus cu Hristos ca pârga (primele roade) lui Dumnezeu (Iacov 1:18).

Biblia ne învață că Dumnezeu este acela care trebuie să-i cheme pe oameni (Ioan 6:44; 6:63). Creatorul nostru, deci, controlează momentul recoltei Sale. Când Dumnezeu a fondat Biserica Sa împărțind Duhul Său anumitor credincioși în Ziua de Pentecost în 31 A.D., El a extins recolta Sa spirituală. A fost începutul a ceea ce Ioel a proorocit, că Dumnezeu până la urmă va turna Duhul Lui peste „orice făptură” (Ioel 2:28-29; Faptele Apostolilor 2:14-17).

Duhul Sfânt la lucru

Sosirea Sfântului Duh a schimbat dramatic viețile acelor primi Creștini. Cartea Faptele Apostolilor este plină cu relatările despre remarcabilul impact spiritual al primei Biserici asupra societății înconjurătoare. O transformare atât de vizibilă încât necredincioșii i-au acuzat pe Creștini că „au răscolit lumea” (Faptele Apostolilor 17:6). Astfel a fost puterea dinamică, miraculoasă a Sfântului Duh.

Ca să îți dai seama cum poate Sfântul Duh să lucreze cu noi, trebuie să înțelegem ce este Sfântul Duh. NU este o persoană care, împreună cu Dumnezeu Tatăl și Hristos Fiul, formează o „Sfântă Treime.” În Scriptură Sfântul Duh este descris ca *puterea* lui Dumnezeu la lucru în viețile noastre (Faptele Apostolilor 1:8; Romani 15:13, 19), aceeași putere care a fost la lucru în serviciul lui Isus Hristos (Luca 4:14; Faptele Apostolilor 10:38). (Ca să afli mai mult despre ce este Duhul Sfânt, coboară de pe Internet la www.ucg.org/eastereuropean broșurile *Cine este Dumnezeu?* și *Schimbându-ți viața: Procesul de Convertire*).

Această putere divină ne permite să fim „călăuziți de Duhul lui Dumnezeu” (Romani 8:14). Este aceeași putere care a transformat viețile primilor Creștini și este puterea care lucrează în Biserică astăzi. Pavel i-a spus lui Timotei că Duhul lui Dumnezeu este un „Duh...de putere, de dragoste și de chibzuință” (2 Timotei 1:7).

Pentecost (Rusalii) servește ca o reamintire anuală că Creatorul nostru încă face minuni, acordând Duhul Său primelor roade ale recoltei Lui spirituale, împuternicindu-i să ducă munca Sa în lumea aceasta.

Sărbătoarea Trâmbițelor: Un moment critic în istorie

Sărbătoarea Trâmbițelor introduce sărbătorile de toamnă – reprezentând culminarea epocii curente a omului și începutul unui perioade de necrezut în care Dumnezeu va juca o parte mult mai directă în evenimentele lumii. Într-adevăr, sărbătoarea aceasta, o Zi Sfântă, anunță intervenția lui Dumnezeu în afacerile omenirii pe o bază globală. Astfel această Zi Sfântă reprezintă un moment hotărâtor în istoria lumii.

Acest festival special marchează de asemenea începutul celui de al treilea și ultim sezon de sărbătoare (Exodul 23:14; Deuteronom 16:16), care include ultimele patru Zile Sfinte ale anului.

Reîntoarcerea lui Isus Hristos!

Sărbătoarea Trâmbițelor (Trompetelor) nu descrie nimic mai puțin decât reîntoarcerea lui Isus Hristos pe pământ ca să stabilească Împărăția lui Dumnezeu! Cartea Apocalipsa dezvăluie secvența evenimentelor cutremurătoare descrise de îngerii sunând o serie de șapte sunete de trâmbiță. Sunetul ultimei trompete al îngerului al șaptelea, înseamnă că „Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și al Hristosului Său” (Apocalipsa 11:15). Biblia prezice că în vremea aceasta Isus Hristos se va reîntoarce în sfârșit pe pământ. Din toate profețiile Bibliei, acesta cu siguranță că aduce cele mai excitante noutăți posibile pentru această lume obosită, plină de păcate!

Sărbătoarea Trâmbițelor de asemenea marchează împlinirea în viitor a multor profeții din Vechiul Testament care vorbesc de un Mântuitor (Messiah) venind ca un rege din neamul lui David, care va sta pe tronul Israelului și va guverna cu putere și autoritate. Noțiunea unui Mântuitor cuceritor a fost în mințile apostolilor imediat după reînvierea lui Isus. Când El le-a apărut în acele zile ei au întrebat: „Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel” (Faptele Apostolilor 1:6).

Chiar și în timpul serviciului Său lumesc, Hristos a vorbit de diferența între prima și a doua Lui venire. Când Pontius Pilat, guvernatorul Iudeii, l-a întrebat pe Isus înainte de răstignire, Isus a declarat clar că El nu venise la timpul acela ca să guverneze.

„Împărăția Mea nu este din lumea aceasta,” a zis Isus guvernatorului. „Dacă ar fi Împărăția Mea din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat pe mâna Iudeilor; dar acum Împărăția Mea nu este de aici.” Atunci Pilat l-a întrebat: „Atunci un Împărat tot ești! Isus a răspuns în afirmativ: „Da, Eu sunt Împărat. *Eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr*” (Ioan 18:36-37).

După reînvierea lui Hristos, apostolii au așteptat cu anticipare plină de emoție împlinirea promisiunilor lui Isus. Ei erau conștienți de profețiile mesianice ca acelea ale lui Isaia care descriau un timp în care „domnia va fi pe umărul Lui” și „El va face ca Domnia Lui să crească, și o pace fără sfârșit...va da Împărăției Lui” (Isaia 18:36-37).

Ca răspuns la întrebările apostolilor dacă El urma să stabilească în curând Împărăția, Isus le-a spus că ei nu le era lor dat să cunoască „vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa” (Faptele Apostolilor 1:7). În loc, Hristos le-a spus că ei să se concentreze pe răspândirea evangheliei – veștile bune – în lumea întreagă. Mai târziu, în timp, apostolii și-au dat seama că venirea a doua a lui Hristos nu a fost iminentă. Multe scripturi îi descriu pe sfinți ca așteptând cu nerăbdare reîntoarcerea lui Hristos.

Dece simbolismul Trâmbițelor?

Trepidația acestei Zile Sfinte, descriind aceste evenimente monumentale, este capturată în simbolismul acestei sărbători. Vechiul Israel o celebra cu „sunet de trâmbiță și o adunare sfântă” (Leviticul 23:24).

Actualmente, cuvântul „trâmbiță” nu apare în versul acesta. Fraza „sunete de trâmbițe” traduce dintr-un singur cuvânt ebraic, *teruah*, care înseamnă un sunet puternic, răsunător – un strigăt sau zgomot extraordinar sau ca o explozie care te trezește. Acesta a fost sunetul unei „trâmbițe,” dar nu din metal, de felul celor muzicale folosite de asemenea de Israeliți. Traducerea Cuvântului lui Dumnezeu reproduce fraza aceasta ca „o adunare sfântă anunțată prin sunatul coarnelor de berbec.” La vremea aceea, un corn gol de animal, cunoscut ca *șofar*, a fost folosit să comunice mesagii importante.

Asemenea trompete din coarne, sunând o alarmă la fel ca unui atac aerian modern sau o sirenă de ciclon, au fost folosite ca să anunțe un pericol apropiat, cum ar fi fost iminența unui atac de război. Așa cum s-a plâns profetul Ieremia: „Inima mea! Inima mea! Mă doare inima până în adânc! Tulburatu-s-a inima mea în mine și nu pot tăcea, că tu, suflete al meu, auzi glasul trâmbiței [*șofar*], auzi strigătul de război” (Ieremia 4:19; compară cu Amos 3:6).

Acesta este legat de faptul că evenimentele Zilei Domnului, care va introduce reîntoarcere lui Hristos, vor fi cataclismice, anunțate, după cum am menționat deja, de îngeri suflând în trompete (Apocalipsa 8:9; compară cu Țefania 1:14-16).

Cu abilitatea lor de a transmite sunetul pe distanțe mari, trâmbițele au fost în antichitate instrumente excelente cu care să se atragă atenția oamenilor. Dumnezeu a folosit chiar sunetul unui șofar ca să anunțe întâlnirea Lui cu Israel când s-a coborât pe Muntele Sinai ca să rostească Cele Zece Porunci (Exodul 19:16). Mai mult, șofarul a fost folosit în ceremoniile de încoronare (1 Regi 1:34, 39), și am văzut deja că Hristos va prelua rolul de conducător al pământului la sunatul ultimei trâmbițe. În legătură cu această Zi de Sărbătoare, Psalmul 81:3 îndeamnă: „Sunăți din trâmbiță la Luna Nouă, la luna plină, în ziua sărbătorii noastre.”

Amplificarea semnificației trâmbițelor

Scriitorii Noului Testament au dezvăluit înțelegere mai profundă a semnificației sunatului trâmbițelor. Notează descrierea lui Pavel a reîntoarcerii lui Isus Hristos: „Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi noi cei vii, cari vom fi rămas; vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh” (1 Tesaloniceni 4:18-19).

Pavel a vorbit de asemenea de ziua când primele fructe descrise de Pentecost vor fi reînviat la imortalitate. În 1 Corinteni 15:52 el zice că aceasta se va întâmpla: „într-o clipă, într-o clipeală din ochi, *la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați.*” Astfel răsunetul deșteptător al acestei ultime trâmbițe îi va deștepta pe cei morți!

Deși Sărbătoarea Trâmbițelor nu este menționată pe nume în Noul Testament, noi nu avem nici un motiv valid să presupunem că Sărbătoarea aceasta nu ar trebui să fie observată astăzi. Din potrivă, Biserica de început a folosit scripturile ebraice ca bază pentru doctrina lor (2 Timotei 3:16). Ca și Cele Zece Porunci (Iacov 2:10-11), fiecare din festivalurile lui Dumnezeu este legat intim și intricat cu celelalte. Observându-le pe toate, numai atunci putem noi să înțelegem cum se desfășoară planul remarcabil al lui Dumnezeu pentru omenire. Noi nu trebuie să neglijăm unele din Zilele Lui Sfinte, în timp ce le observăm pe altele.

Învățătura profetică a lui Isus

Aproape de sfârșitul serviciului pământesc al lui Hristos, apostolii l-au întrebat despre sfârșitul epocii prezente. Notează Matei 24:3: „El a șezut jos pe Muntele Măslinilor. Și ucenicii Lui au venit la El la o parte, și l-au zis: „Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?”

Mai devreme, Daniel a proorocit despre stabilirea Împărăției lui Dumnezeu și cum sfinții, sau poporul lui Dumnezeu, vor moșteni acea Împărăție (Daniel 2:44; 7:18). La fel ca ucenicii, nici Daniel nu a înțeles când va veni Împărăția.

Isus, în răspuns la întrebările ucenicilor, le-a expus o serie de evenimente care vor conduce până la întoarcerea Sa. Isus a explicat o proorocie care fusese „ascunsă și pecetluită” din zilele lui Daniel (Daniel 12:9). El le-a menționat decepția religioasă, războaie, foamete, boli, cutremure și alte calamități (Matei 24:4-13). El a caracterizat vremea reîntoarcerii Sale ca fiind o epocă de ură și nelegiuire. În acest aranjament Isus a zis: „*Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea ca să slujească drept mărturie neamurilor. Atunci va veni sfârșitul* (versetul 14).

Mai Multe amănunte în Cartea Apocalipsului

Mai târziu, Isus Hristos a dezvăluit mult mai multe amănunte despre acest moment pivotal. Cartea Apocalipsei, descrisă ca „Descoperirea lui Isus Hristos, pe care l-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând. Aici Isus a repetat prin Apostolul Ioan aceleași evenimente pe care El le descrisese ucenicilor Săi decade mai devreme. Acum, însă, Isus a folosit simbolismul a o serie de sigilii pe care El le va deschide unul câte unul (Apocalipsa 6).

După aceasta, la începutul mâniei lui Dumnezeu împotriva națiunilor neascultătoare, Isus a proorocit șapte plăgi să fie vărsate peste lumea păcătoasă, fiecare fiind anunțată, după cum am văzut, de un sunet de trompetă. (Apocalipsa 8-9). În sfârșit, Dumnezeu va trimite doi „martori”, sau „profeți” care să proclame adevărul Său unei lumi neascultătoare (Apocalipsa 11). Asemenea martor profetic este comparabil cu o avertizare de trâmbiță (Isaia 58:1). Tragic, această societatea fără Dumnezeu din ultimele

zile îi va respinge pe cei doi servitori ai lui Dumnezeu și îi va omorî (Apocalipsa 11:7-10).

Aceste evenimente dramatice, pun scena pentru sunatul trompetei celui de al șaptelea înger și reîntoarcerii lui Isus Hristos ca să înceapă conducerea guvernării Sale asupra întregului pământ (versul 15).

Despre același scenariu, Matei 24 zice că „Îndată după acele zile de necaz, „soarele” se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer, și puterile cerului vor fi clătinate. Atunci se va arăta în cer semnul Fiului Omului, toate semințiile pământului vor boci, și vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu mare putere și cu o mare slavă. El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare, și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, dela o margine a cerurilor până la cealaltă” (versurile 29-31).

Evenimente fără precedent la reîntoarcerea lui Isus

De necrezut, când Isus se reîntoarce la Muntele Măslinilor în Ierusalem, națiunile lumii se vor aduna ca să lupte împotriva Lui (Zaharia 14:1-4). Apocalipsa 19:19 descrie această bătălie iminentă: „Și am văzut fiara și pe împărații pământului și oștile lor, adunate ca să facă război cu Cel ce ședea călare pe cal și cu oastea Lui.”

Dece ar vrea cineva să se lupte cu Mântuitorul? Armatele vor încerca să-L distrugă pe Hristos *pentru că Satana a înșelat întreaga lume* (Apocalipsa 12:9). Influența diavolului va inspira națiunile să vrea să se lupte împotriva lui Hristos când El se reîntoarce.

De asemenea în momentul reîntoarcerii lui Hristos, adepții Lui credincioși vor fi înviați la nemurire. Apocalipsa 20:5 descrie aceasta ca fiind „prima înviere,” care este de asemenea „o înviere mai bună” (Evrei 11:35). Această schimbare la nemurire a fost speranța primilor Creștini și rămâne speranța arzătoare a celor care înțeleg planul lui Dumnezeu.

În cartea Romani, Pavel descrie reînvierea ca o eliberare glorioasă din robie: „De asemenea, și firea așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu...că și ea va fi izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu...și nu numai ea, dar și noi, cari avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi, și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru” (Romani 8:19, 21, 23).

Noi vedem că, chiar dacă evenimente tragice ne așteaptă, noutățile bune sunt că Dumnezeu va interveni ca să salveze omenirea și s-o ghideze la modul Lui de viață abundentă.

Isus Hristos se va reîntoarce ca să-i învieze pe credincioșii Săi din moarte și să stabilească guvernarea perfectă a lui Dumnezeu peste întregul pământ. Aceasta este semnificația minunată, plină de inspirație a Sărbătorii Trâmbițelor. Hristos ne-a învățat să ne rugăm „vie împărăția Ta” (Matei 6:10). Cât de urgent avem nevoie de răspuns la rugăciunea aceea!

Ziua Ispășirii: Înlăturarea Cauzei Păcatului și Împăcarea cu Dumnezeu

Noi am văzut deja – prin simbolismul prezent în Paști – că sângele vărsat al lui Hristos face ispășirea pentru păcatele noastre din trecut. În fapt, ispășirea înseamnă împăcare. Ziua Ispășirii simbolizează împăcarea cu Dumnezeu a întregii omeniri.

Dacă noi suntem împăcați cu Dumnezeu prin sacrificiul lui Hristos, de ce ne trebuie o altă Zi Sfântă ca să ne învețe despre împăcare? Dacă suntem deja împăcați, de ce avem nevoie să postim, cum este poruncit în Ziua Ispășirii? (Leviticul 23:27; Faptele Apostolilor 27:9). Care este însemnătatea specifică a acestei zile în planul lui Dumnezeu pentru mântuirea omenirii?

Ziua Ispășirii și Paștele (Passover), amândouă ne învață despre iertarea păcatului și împăcarea cu Dumnezeu prin sacrificiul lui Hristos. În timp ce Paștele privește mântuirea primului născut și astfel se aplică în modul cel mai direct Creștinilor pe care Dumnezeu i-a chemat în epoca acesta, Ispășirea poartă implicații *universale*.

Mai mult, Ziua Ispășirii descrie un pas adițional esențial în planul de salvare al lui Dumnezeu, care nu se găsește în simbolismul Paștelui (Passover). Acest pas trebuie să aibă loc înainte ca omenirea să poată avea pace adevărată pe pământ. Toți oamenii suferă consecințele tragice ale păcatului. Dar păcatul nu se întâmplă fără o cauză, și Dumnezeu arată această cauză clar prin simbolismul asociat cu Ziua Ispășirii.

Satana autorul păcatului

Ziua Ispășirii implică nu numai iertarea păcatului; descrie și înlăturarea cauzei principale a păcatului – Satana și diavolii lui. Până când Dumnezeu nu înlătură principalul instigator la păcat, omenirea va continua să cadă înapoi în neascultare și suferință. Deși natura noastră omenească are o mare parte de vină în păcatele noastre, Satana, diavolul, are o mare răspundere pentru influențarea omenirii ca să nu se supună lui Dumnezeu.

Chiar dacă mulți oameni sunt în dubiu asupra existenței diavolului, Biblia îl dezvăluie pe Satana ca o ființă puternică, invizibilă, care poate să controleze întreaga omenire. Apocalipsa 12:9 ne spune că influența lui este atât de mare încât el „poate să înșele întreaga lume.”

Diavolul îi orbește pe oameni ca să nu înțeleagă adevărul lui Dumnezeu. Apostolul Pavel a explicat aceasta în Corinteni: „Și dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sunt pe calea pierzării, a căror minte necredincioasă

a orbit-o Dumnezeu veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei Slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu” (2 Corinteni 4:3-4).

Pavel ne învață de asemenea că Satana a influențat fiecare ființă umană să calce pe calea nesupunerii. El notează că aceia chemați în biserica lui Dumnezeu „în cari trăiați odinioară, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării” (Efeseni 2:2).

Pavel i-a avertizat pe Corinteni că Satana se poate prezenta el însuși ca fiind mântuit ca să-i conducă pe oameni pe căi greșite: „Și nu este de mirare, că chiar Satana se preface într-un înger de lumină. Nu este de mirare dar, dacă și slujitorii lui se prefac în slujitori ai neprihănirii. Sfârșitul lor va fi după faptele lor” (2 Corinteni 11:14-15).

Isus Hristos a declarat simplu că Satana a introdus păcatul și rebeliunea în lume. În Ioan 8:44 Hristos spune aceasta clar aceluia care era antagoniștii învățăturilor Sale: „Voi aveți de tată pe diavolul, și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. *El dela început a fost ucigaș și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii.*”

Punând aceste scripturi împreună putem să vedem puterea și influența Satanei. Pavel ne-a avertizat ca să fim conștienți de metodele înșelătoare ale diavolului: „Dar mă tem ca, după cum șarpele a amăgit pe Eva cu șiretlicul lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice dela curăția și credința care este față de Hristos” (2 Corinteni 11:3).

Creștinii, care se luptă ca să reziste Satanei și se opresc de a face păcat, luptă o luptă spirituală împotriva diavolului și a diavolilor lui. Pavel explică: „Căci noi nu avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întinericului acestui veac, *împotriva duhurilor răutății cari sunt în locurile cerești*” (Efeseni 6:12).

Pavel explică mai departe că Isus Hristos ne va libera de sub influența diavolului (versurile 13-18). Bine-nțeles că Dumnezeu este cu mult mai puternic decât Satan, dar noi trebuie să ne facem partea noastră prin rezistența activă față de Diavol și a ispitelor carnale. Ziua Ispășirii privește înainte la timpul când înșelăciunile Diavolului vor fi înlăturate și el nu va mai fi liber să influențeze și să înșele omenirea (Apocalipsa 20:1-3).

Simbolismul Vechiului Testament

Leviticul 16 îl descrie pe Dumnezeu poruncind vechiul Israel să observe Ziua Ispășirii. Deși Creștinilor nu li se cere astăzi să ofere jertfe de animale, capitolul acest ajutor semnificativ la înțelegerea noastră a planului lui Dumnezeu.

Notează că preotul urma să aleagă doi țapi pentru o jertfă de păcat pentru popor, și el urma să-i prezinte înaintea lui Dumnezeu (versurile 5, 7). Aaron, marele preot, să dea la sorti să aleagă unul „pentru Domnul,” pe care el urma să-l ofere ca jertfă (versurile 8, 9). Acest țap reprezenta pe Isus Hristos care urma să fie jertfit să plătească pedeapsa pentru păcatele noastre.

Celălalt țap a servit un scop complet diferit. „Iar țapul care a ieșit la sorti pentru Azazel, să fie pus viu înaintea Domnului, ca să slujească pentru facerea ispășirii, și să i se dea drumul în pustie, pentru Azazel” (versul 10). Notează că această țap nu urma să fie omorât. „Aaron să-și pună amândouă mâinile pe capul țapului cel viu, și să mărturisească peste el toate fărâdelegile copiilor lui Israel și toate călcările lor de lege cu cari au păcătuit ei; și să le pună pe capul țapului, apoi să-l izgonească în pustie, printr-un om care

va avea însărcinarea aceasta. Țapul acela va duce asupra lui toate fărădelegile lor într-un pământ pustiu, în pustie, să-i dea drumul” (versurile 21, 22).

Preotul a ales prin tragere la sorți „țapul ispășitor,” sau Azazel, cum apare cuvântul în textul ebraic original. Mulți școlari identifică pe Azazel ca nume al unui diavol existând în pustiu (*Intepreter's Dictionary of the Bible [Dicționarul Traducătorului Bibliei]*, vol.1, p. 326). Țapul Azazel reprezintă pe Satana care poartă răspunderea pentru păcatele omenirii (versul 22) pentru înșelăciunea cu care a infiltrat omenirea.

Marele Preot și-a pus mâinile pe țap și a transferat asupra lui toată răutatea, rebeliunea și păcatele poporului. Dece a făcut el aceasta? Ca domnitor în prezent al lumii, diavolul poartă răspunderea pentru perversitatea lui de a ademeni și forța omenirea să păcătuiască. „Trimiterea țapului încărcat cu păcate...a însemnat luarea completă a păcatelor poporului și transferându-le, cum era drept, spiritului necurat căruia le aparținea” (*The One Volume Bible Commentary [Comentariul Biblie într-un singur volum]*, p 95).

Un țap ispășitor, în uzul modern, este cineva ținut răspunzător, pe nedrept, pentru faptele altora. Însă, cuvântul „țap ispășitor” nu poate fi corect aplicat Satanei pentru că Diavolul nu este un „țap ispășitor” în sensul modern al cuvântului. În loc să poarte pe nedrept vina pentru păcat, Satan va fi pe drept ținut răspunzător, pentru acțiunile lui deliberate prin care el a ținut omenirea în păcat timp de mii de ani.

Symbolismul țapului în viață este în paralel cu destinul Satanei și a demonilor lui, care vor fi înlăturați la începutul domniei de o mie de ani a lui Isus. Cartea Apocalipsa descrie acest eveniment: „Apoi am văzut pogorându-se din cer un înger, care ținea în mână cheia Adâncului și un lanț mare. El a pus mâna pe balaur, pe șarpele cel vechi, care este Diavolul și Satana, și l-a legat pentru o mie de ani. L-a aruncat în Adânc, l-a închis acolo, și a pecetluit intrarea deasupra lui, ca să nu mai înșele Neamurile, până se vor împlini cei o mie de ani...”(Apocalipsa 20:1-3).

Astfel, Satana și diavolii lui, care timp de mii de ani au condus omenirea la fiecare faptă rea imaginabilă, vor fi duși la un loc de restriște (versul 4). Împăcarea globală complectă cu Dumnezeu nu poate să aibă loc până când sursa păcatelor și a suferințelor nu va fi înlăturată.

Aplicarea modernă a acestei sărbători

Acum observă instrucțiunile specifice în legătură cu *când* și *cum* să ținem această sărbătoare: „În ziua a zecea a acestei a șaptea luni, va fi o Zi a Ispășirii,” a zis Domnul. „Atunci să aveți o adunare sfântă, să vă smeriți sufletele...” (Leviticul 23:27).

Cum îți „smeriști sufletul” în ziua aceea? *Smerit* vine de la cuvântul ebraic *anah*, care înseamnă „a fi mâhnit, aplecat, umilit, blajin” (*Vine's Complete Expository Dictionary of Old and New Testament Words [Dicționarul Explicativ Complet al Cuvintelor din Vechiul și Noul Testament al lui Vine]*, „A fi umilit, mâhnit”). Același cuvânt este folosit în legătură cu postulul în Psalmul 35:13 și Ezra 8:21. Postitul înseamnă să te abții de la mâncare și băutură (Eстера 4:16).

Deci dece ne poruncește Dumnezeu să postim în timpul acestor specifice 24 de ore? Postitul exprimă dorința noastră umilă de a ne atrage mai aproape de Dumnezeu. Ziua Ispășirii reprezintă venirea unui moment de împăcare în timpul căruia, Satan este

exilat, și întreaga lume fiind devastată de evenimentele ce au condus la acel moment, o omenire umilă și pocăită, va fi în sfârșit împăcată cu Dumnezeu.

Puțini înțeleg motivele corecte pentru postit. Postitul nu este ca să-l înduplecăm pe Dumnezeu dorințelor noastre. Noi nu postim ca să primim ceva de la Dumnezeu, cu excepția milei Lui abundente și iertarea pentru slăbiciunile noastre omenești. Postitul ne ajută ca să ne reamintim cât de temporară este existența noastră. Fără mâncare și băutură, noi am pieri în scurt timp. Postitul ne ajută ca să ne dăm seama cât de mult avem nevoie de Dumnezeu, ca dătător și susținător al vieții.

Noi trebuie să postim întotdeauna în Ziua Ispășirii într-o *stare mintală de pocăință*. Notează atitudinea exemplară a proorocului Daniel în timp ce postea: „Și mi-am întors fața spre Domnul Dumnezeu meu, ca să-L caut cu rugăciune și cereri, postind în sac și cenușă. M-am rugat Domnului Dumnezeului meu, și i-am făcut următoarea mărturisire: „Doamne, Dumnezeu Mare și Înfricoșate, Tu, care ții legământul și dai îndurare celor ce Te iubesc și păzesc poruncile Tale” (Daniel 9:3-4).

Biserica la început a ținut Ziua Ispășirii. Mai mult de 30 de ani după moartea lui Hristos, Luca încă s-a referit la timp și sezoane prin menționarea acestei zile, declarând „călătoria pe mare se făcea primejdioasă, pentru că trecuse chiar și vremea „postului” (Faptele Apostolilor 27:9). Aproape toate comentariile Bibliei și dicționarele recunosc că „postului” se referă la Ziua Ispășirii.

Totuși o altă lecție importantă ne vine prin Ziua Ispășirii. Am văzut deja că țapul jertfit a reprezentat sacrificiul lui Isus Hristos în locul nostru, care a luat asupra Lui pedeapsa cu moartea pe care o promisem noi pentru păcatele noastre. Dar Isus Hristos nu a rămas mort. *El s-a reîntors înapoi la viață*. Ce ne învață Ziua Ispășirii despre rolul lui Hristos după Înviere?

Leviticul 16:15-19 descrie o ceremonie solemnă care a fost ținută numai odată în fiecare an, în Ziua Ispășirii. Marele Preot urma să ia sângele țapului sacrificat în Locul Sfânt -- cel mai sacru loc din tabernacol – și la Locul Îndurării. Tronul Îndurării era simbolic pentru însuși tronul lui Dumnezeu. Marele Preot a reprezentat funcția pe care o îndeplinește acum Hristos pentru creștinii care se pocăiesc. Fiind urcat chiar la tronul lui Dumnezeu prin sângele sacrificiului Său, Hristos intervine pentru noi – cum a făcut-o de la înviere încoace – ca Marele nostru Preot.

Cartea Evrei descrie simbolismul acesta foarte clar: „Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta: și a intrat, odată pentru totdeauna, în locul prea sfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare vecinică” (Evrei 9:11-12).

Datorită sacrificiului lui Hristos, noi ne bucurăm de acces direct la adevăratul *scaun al îndurării* – tronul Creatorului nostru iubitor și plin de îndurare. Aceasta a fost demonstrată miraculos și dramatic în momentul morții lui Hristos, când „perdeaua dinăuntrul Templului,” acoperind intrarea la Locul Prea Sfânt, „s-a rupt în două, de sus până jos” (Matei 27:51; Marcu 15:38). Această perdea masivă peste intrarea în Locul Prea Sfânt, a fost ruptă ca o mărturie dramatică că acum avem acces direct la tronul lui Dumnezeu.

Multe versuri din Evrei menționează rolul lui Hristos ca Marele nostru Preot și intermediar. Din cauza sacrificiului Lui pentru noi, noi putem „*să ne apropiem cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca*

să fim ajutați la vreme de nevoie” (Evrei 4:16). Ziua Ispășirii deci, reprezintă împăcarea cu dragoste pe care toți oamenii o pot avea cu Dumnezeu prin sacrificiul lui Hristos. De asemenea arată adevărul remarcabil că Satan, autorul păcatului, va fi eventual îndepărtat astfel ca omenirea să poată, în sfârșit, obține împăcarea cu Dumnezeu într-un mod universal.

Ziua Ispășirii servește ca un pas preparator vital în anticiparea următoarei etape în gloriosul plan al lui Dumnezeu al Zilelor Sfinte, descris foarte frumos în Sărbătoarea Corturilor.

Sărbătoarea Corturilor: Isus Hristos Domnește Peste tot Pământul

În prima lui predică după ce a primit Duhul Sfânt la Pentecost (Rusalii), Apostolul Petru a însumat instrucțiunile lui Dumnezeu pentru omenire: „Pocăiți-vă dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină dela Domnul *vremile de înviore*, și să trimită Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos, pe care cerul trebuie să-L primească, până la *vremile așezării din nou a tuturor lucrurilor*; despre aceste vremi a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi prooroci din vechime” (Faptele Apostolilor 3:19-21).

Dar ce sunt aceste „vremile de înviore” și „vremile așezării din nou a lucrurilor” de care a vorbit Petru?

Planul lui Dumnezeu pentru omenire implică *restaurare*. Sărbătoarea Corturilor simbolizează procesul de restaurare, care va începe cu reîntoarcerea lui Isus Hristos, întruchipată de Ziua Ispășirii. Odată ce au avut loc aceste evenimente, așa cum a fost reprezentat de Zilele Sfinte precedente, fundația este pregătită pentru restaurarea creației, pentru pace și armonie cu Dumnezeu.

Cele șapte-zile de Sărbătoare a Corturilor (Leviticul 23:27, 34) reprezintă cei 1000 de ani de domnie a lui Isus Hristos pe pământ după cea de a doua venire a Lui (Apocalipsa 20:4). Această perioadă este chemată adesea Millenium, care înseamnă simplu „1,000 de ani.”

Acea epocă ce are să vină, o „odihnă” minunată urmând greutățile epocii prezente, este simbolizată la fiecare șapte zile de Sabatul săptămânal (Evreii 4:1-11) și în fiecare an de Sărbătoarea Corturilor. Numită de asemenea și Sărbătoarea Secerișului (Exodul 23:16) sărbătorește marea recoltă a omenirii când toți oamenii care vor fi în viață pe pământ vor învăța modul de viață al lui Dumnezeu. Omenirea va fi în sfârșit restabilită la o relație dreaptă cu Dumnezeu (Isaia 11:9-10).

La început Dumnezeu a creat omenirea ca să coopereze cu El, într-o relație frumoasă, caracterizată prin dragoste, pace și supunerea la legile Lui. La completarea creației Sale, „Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse; și iată că erau foarte bune” (Genesa 1:31).

Acest timp de armonie și pace a încetat abrupt din cauza înșelăciunii lui Satan și a neascultării omului (Genesa 3:1-6). Nesupunerea a separat omenirea de calea lui Dumnezeu (versurile 21-24). Biblia descrie rezultatul tragic: „Dumnezeu a văzut că răutatea omului era mare pe pământ, și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău” (Genesa 6:5).

Această relație ruptă dintre Dumnezeu și om a continuat prin întreaga istorie a timpului nostru. Pavel a reflectat asupra acestei situații: „După cum printr-un singur om [Adam] a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit (Romani 5:12).

Pavel a știut că ruptura produsă de nesupunerea omului este vindecată prin Isus Hristos: „Căci dacă moartea a venit printr-un singur om [Adam], tot prin Om [Hristos] a venit învierea morților. Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos”(1 Corinteni 15:21-22).

Isaia a proorocit restaurarea lumii

Dumnezeu l-a folosit pe proorocul Isaia ca să dezvăluie părți din planul Său magnific pentru restaurarea lumii. Scris într-un timp când Israelul primea pedeapsă pentru nesupunerea lui continuă, cartea lui Isaia a fost inspirată de Dumnezeu ca să dea națiunii încurajare prin promisiunea unei lumi mai bune ce urma să vină.

Isus Hristos, după ce a citit în sinagogă una din profețiile lui Isaia, a recunoscut înțelegerea specială dată profetului: „Isaia a spus aceste lucruri când a văzut slava Lui, și a vorbit despre El” (Ioan 12:41). Isaia nu numai că a proorocit despre serviciul pământesc al lui Hristos, el a scris de asemenea despre reîntoarcerea lui Hristos cu putere și glorie (Isaia 66:15-16).

Baza pentru guvernarea mesianică a lui Hristos va fi Legea lui Dumnezeu. Din nou, cum a prezis Isaia, „Se va întâmpla în scurgerea vremurilor, că muntele Casei Domnului va fi întemeiat ca cel mai înalt munte; se va înălța deasupra dealurilor, și toate neamurile se vor îngărămădi spre el. Popoarele se vor duce cu grămada la el, și vor zice: ”Veniți, să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui, și să umblăm pe cărările Lui.” Căci din Sion va ieși Legea, și din Ierusalem cuvântul Domnului” (Isaia 2:2-3).

O lume plină de pace și belșug

După reîntoarcerea lui Hristos, El va aduce creația în întregimea ei în armonie cu Dumnezeu, și pacea nu va mai fi excepția. Regele David a spus: „Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta” (Psalm 119:165). Imaginează cum va fi lumea când fiecare va cunoaște Legea lui Dumnezeu și va trăi cu ea!

Bine-nțeles că este nevoie de mai mult decât numai de cunoștință ca să aducă această transformare extraordinară. O *schimbare spirituală* va avea loc între oameni. Dumnezeu vorbind prin proorocul Ezechiel, descrie cum se va întâmpla: „Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră, și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele” (Ezechiel 36:26-27).

Duhul lui Dumnezeu va influența oamenii ca de bună voie și cu entuziasm să urmeze, din inimile lor, pe Dumnezeu. Oamenii vor începe să pună interesele altora înaintea celor proprii. Vor începe să se gândească despre alții ca „mai pe sus de el însuși” (Filipeni 2:3). În loc de exclusivă preocupare de sine, scopul lor va fi cum să ajute pe semenul lor ființă umană. Furtul va dispărea. Disprețul pentru proprietatea și simțămintele altora va fi eliminat. Pentru că lumea va fi în sfârșit în pace, țările „din

săbiile lor își vor făuri fiare de plug, și din sulitele lor cosoare: nici un popor nu va mai scoate sabia împotriva altuia și nu vor mai învăța războiul” (Isaia 2:4; Mica 4:3).

În timpul acestei perioade de 1000 de ani, Dumnezeu va schimba chiar și natura animalelor sălbatice, reflectând pacea care se va coborî asupra societății. Descriind acest timp idilic, Isaia zice în 11:7-9: „vaca și ursoaica vor paște la un loc, și puii lor se vor culca împreună. Leul va mânca paie ca boul, pruncul de țâță se va juca la gura bortei năpârcii, și copilul întărcat va băga mâna în vizuina basilicului. Nu se va face nici un rău și nici o pagubă pe muntele Meu cel sfânt...”

Inversând efectele păcatului

Dumnezeu va vindeca infirmitățile fizice. Isaia 35:5-6 proorocește despre acest timp, în cursul căruia „Atunci se vor deschide ochii orbilor, se vor deschide urechile surzilor. Atunci șchiopul va sări ca un cerb, și limba mutului va cânta de bucurie.” De o importanță mai mare va fi vindecarea spirituală care va avea loc. Isaia a proorocit că Isus Hristos va completa vindecarea pe care El o începuse în timpul serviciului Lui pe pământ: „Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns ca să aduc vești bune celor nenorociți: El m-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor din război izbăvirea, să vestesc un an de îndurare al Domnului, și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru; să mângâi pe ce întristați, să dau celor întristați din Sion,,,” (Isaia 61:1-3; Luca 4:18-19). Rezultatele acumulate de generații de oameni urmând căile păcătoase ale Satanei vor începe să fie inversate.

După cum s-a menționat deja, Sărbătoarea Corturilor se mai chiamă și Sărbătoarea Secerișului (Exodul 23:16). Acest nume a însemnat completarea recoltei anuale a Israelului. În acest scenariu, Dumnezeu a zis: „să vă bucurați înaintea Domnului, Dumnezeului vostru” (Deuteronom 12:12, 18; 14:26). Deci festivalul acesta este un timp de sărbătorire pentru belșugul dat de Dumnezeu.

Aceasta, aceeași temă a recoltei bogate, continuă în împlinirea viitoare a acestui Festival. Prin Isaia, Dumnezeu a vorbit despre deșert devenind pământ productiv, „în pustie vor țâșni ape și în pustietate pâraie; marea de nisip se va preface în iaz și pământul uscat în izvoare de ape” (Isaia 35:6-7).

La acel timp pământul va produce recolte abundente. „Iată vin zile, zice Domnul, când plugarul va ajunge pe secerător, și cel ce calcă strugurii pe cel ce împrăștie sămânța, când mustul va picura din munți și va curge de pe toate dealurile” (Amos 9:13).

Semnificația Corturilor

Numele de Sărbătoarea Corturilor vine dela porunca lui Dumnezeu ca vechiul Israel să construiască „locuințe” temporare, care uneori se chiamă și „corturi,” ca să trăiască în timpul Festivalului. Israelii părăseau casele lor și construiau locuințe temporare (Ebraicul *succah*, însemnând „bordei din crengi împletite”) în care să trăiască în timp ce se veseleau înaintea lui Dumnezeu. Aceasta le amintea de eliberarea lor din sclavie și locuitul lor în locuințe temporare (corturi) când Dumnezeu i-a adus afară din Egipt (Leviticul 23:34, 41-43). În absolut contrast cu greutățile sclaviei, această Sărbătoare accentuează odihna, pacea și prosperitatea și satisface nevoile tuturor oamenilor, incluzând pe străini, văduve și săraci.

Biblia accentuează că, la fel cu corturile sau locuințele temporare, viața noastră fizică este tranzitorie. Scrierile Apostolului Pavel reflectă această temă: „Știm în adevăr, că, dacă se desface casa pământească a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer dela Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mână ci este vecinică. Și gemem în cortul acesta. plini de dorința să ne îmbrăcăm peste el cu locașul nostru ceresc” (2 Corinteni 5:1-2).

Evrei 11 enumără exemplele multora din servitorii credincioși ai lui Dumnezeu, de a lungul veacurilor. Conchide atunci „În credință au murit cu toții aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite: ci doar le-au văzut și le-au urat de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători” (Evrei 11:13).

Sărbătoarea Corturilor, este o reamintire anuală a condiției noastre temporare, că și noi suntem în căutarea unei „patrii” (versetul 14). Această lecție este întărită când noi trebuie să călătorim la locația unei Festival al Corturilor și stăm în locuințe temporare cum sunt hotelurile și taberele.

Această Sărbătoare ne reamintește că, în ciuda posesiunilor noastre materiale, noi suntem încă muritori, în mare nevoie de o transformare literală, pentru ca să avem viața veșnică (1 Corinteni 15:50-54).

În descrierile care au ajuns să se cheme „transfigurarea,” Isus le-a dat o sclipire din Împărăția lui Dumnezeu lui Petru, Ioan și Iacob. Hristos le-a apărut în Glorie și a vorbit cu Moise și cu Elijah. Răspunsul imediat al lui Petru a fost să sugereze ca ei să construiască repede trei corturi. El a părut să înțeleagă legătura importantă între corturi și epoca viitoare a Împărăției lui Dumnezeu (vezi Matei 17:1-9, Luca 9:27-36).

Rolul sfinților reînviați în mileniu

Judecata locuitorilor pământului care vor trăi în timpul celor 1000 de ani este descrisă în Sărbătoarea Corturilor (Isaia 2:4; 51:4-5) și începe imediat ce Hristos duce „pe mulți fiii la slavă” (Evrei 2:10). Aceste scripturi arată că judecata este un timp de *oportunitate universală* pentru mântuire. Și pentru acest scop, Dumnezeu a alocat 1000 de ani în cursul cărora sfinții reînviați, primele fructe ale recoltei lui Dumnezeu, vor domni cu Hristos pe pământ ca regi și preoți astfel ca încă mulți alții să poată intra în Împărăția lui Dumnezeu (Apocalipsa 5:10; 20:6).

Isus a promis că „celui ce va birui și celui ce va păzi până la sfârșit lucrările Mele, îi voi da *stăpânire peste Neamuri*” (Apocalipsa 2:26). Oamenii pe care Dumnezeu îi reînvie la reîntorcerea lui Hristos vor trăi ocazia fără paralel de a lucra cu El ca să ajute toate națiunile să construiască o relație dreaptă cu Dumnezeu. (Pentru mai multe amănunte, coboară depe Interne la www.ucg.org/easteuropean broșura gratuită, *Care Este Destinul Tău?*)

Fundația pentru această relație începe cu învățătura asupra Legii lui Dumnezeu, inclusiv observarea chiar a acestor sărbători pe care le studiem noi acum. Ia notă de cuvintele lui Zaharia: „Toți cei ce vor mai rămânea din toate neamurile venite împotriva Ierusalimului, se vor sui în fiecare an să se închine înaintea Împăratului, Domnul oștirilor, și să prăznuiască Sărbătoarea Corturilor” (Zaharia 14:16). Alți prooroci au descris timpul acela ca o epocă în care Legea lui Dumnezeu acoperă pământul „ca fundul mării de apele care-l acoperă” (Isaia 11:9; Habacuc 2:14).

Mulți îl vor ajuta pe Isus Hristos în acest program de educație universală de a ajuta pe alții să înțeleagă calea lui Dumnezeu. Vorbind despre acest timp, Isaia spune că „învățătorii Tăi nu se vor mai ascunde, ci ochii tăi vor vedea pe învățătorii tăi. Urechile tale vor auzi după tine glasul care va zice: „Iată drumul, mergeți pe el!” când veți voi să vă mai abateți la dreapta sau la stânga”(Isaia 30:20:21).

Ocazia de a-i ajuta pe alții să înțeleagă și să fie împăcați cu Dumnezeu este o chemare minunată. Fiecare care va servi în felul acesta va fi numit „Dregător de Spărturi, Cel ce drege drumurile, și face țara cu puțință de locuit” (Isaia 58:12).

Dumnezeu chiamă oameni afară din această lume, în aceste timpuri, ca să devină oamenii Lui aleși, sanctificați și răscumpărați de El (2 Corinteni 6:16-7:1). Ei trebuie să trăiască vieți exemplare cum Dumnezeu îi prepară pentru serviciu în timpul domniei milenare a lui Hristos și mai departe.

„Prea iubiților, vă sfătuiesc ca pe niște străini și călători, să vă feriți de poftele firii pământești care se războiesc cu sufletul,” a scris apostolul Petre. „Să aveți o purtare bună în mijlocul Neamurilor, pentru ca în ceia ce vă vorbesc de rău ca pe niște făcători de rele, prin faptele voastre bune, pe care le văd , să slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării” (1 Petre 2:11-12).

Un conflict final

Prin tot planul lui Dumnezeu de salvare a omenirii, El niciodată nu forțează pe nimeni să-L asculte. Fiecare persoană este liberă să aleagă ceea ce el sau ea va face și dacă să accepte sau să respingă modul de viață a lui Dumnezeu.

După 1000 de ani, Dumnezeu va permite Satanei să încerce convingerile spirituale asupra locuitorilor pământului. Apocalipsa 20:7-10, descrie această perioadă. Dumnezeu va da drumul diavolului din locul să de detenție și îi va permite să-i înșele pe acei care nu sunt convinși de dreptatea perfectă a căii lui Dumnezeu. Dumnezeu va distruge prin foc pe cei care îl urmează pe Satana în această rebeliune. Eforturile inutile ale diavolului vor fi zădărnice. Această rebeliune ultimă, tragică împotriva lui Dumnezeu, va rămâne fără efect și influența distructivă, înșelătoare a Satanei asupra omenirii va lua sfârșit .

Scena este acum gata pentru evenimentele descrise de încă o Zi Sfântă. Sărbătoarea Corturilor oferă o ocazie minunată pentru salvarea acelor lăsați în viață la sosirea lui Isus Hristos, la fel și cu a descendenților fizici în timpul mileniului. Dar ce se va întâmpla cu bilioanele de oameni din generațiile trecute care au trăit și au murit fără ca să înțeleagă vreodată – sau măcar să audă – adevărul lui Dumnezeu? Dar despre cei care vor muri în revoluția cataclismică ce va precede reîntoarcerea lui Hristos? Cum le va oferi Dumnezeu salvare? Capitolul următor va aduce răspunsul.

Ultima Mare Zi: Viața eternă oferită tuturor

Biblia este abundent de clară în Faptele Apostolilor 4:12 că „În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.”

Pasajul acesta particular ridică întrebări tulburătoare pentru oricine crede că Dumnezeu încearcă cu disperare să salveze întreaga lume în această epocă. Dacă aceasta este singura ocazie pentru mântuire, noi trebuie atunci să conchidem că misiunea lui Hristos de a mântui omenirea a eșuat în mare parte. La urma urmei, bilioane de oameni au trăit și au murit fără ca măcar odată să fi auzit de numele lui Isus Hristos. Mii de oameni mor în fiecare zi fără să fi auzit vreodată de numele lui Hristos.

În ciuda zelului unui mare număr de misionari în cursul secolelor, pe departe cu mult mai multe suflete au fost „pierdute” decât au fost „mântuite.” Dacă Dumnezeu este într-adevăr Atotputernic, de ce atât de mulți nu au auzit nici măcar de evanghelia mântuirii? Tradiționala descriere a conflictului dintre Dumnezeu și Satana, pentru omenire, îl lasă pe Dumnezeu cel care pierde lupta pe de parte.

Care este soarta acestor oameni? Ce are Dumnezeu în minte pentru cei care nu au crezut nici odată în Isus Hristos sau să fi înțeles vre-unul din adevărurile lui Dumnezeu? Cum îi prevede Creatorul în planul Lui? Sunt ei oare pierduți pentru totdeauna fără speranță de mântuire?

Noi nu ar trebui să punem în dubiu puterea de mântuire a lui Dumnezeu! Să examinăm unele din presupunerile comune și să venim la înțelegerea minunatei soluții a Creatorului nostru.

Rezolvând Dilema

Pavel ne zice că Dumnezeu „voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului” (1 Timotei 2:4). Pavel adaugă că Dumnezeu „dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3:9). Acesta este scopul predominant al lui Dumnezeu în tratarea omenirii: El dorește ca atât de mulți cât este posibil să se pocăiască, să vină la cunoștința adevărului și să primească darul Lui al salvării!

Isus a explicat cum urma să se întâmple aceasta. Ioan 7:1-14 descrie cum Isus s-a dus la Ierusalem pentru Sărbătoarea Corturilor. El a apărut în public și a stat în mijlocul lumii. „Dacă cineva însetează, să vină la Mine, și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura” (Ioan 7:37-38).

Mesajul lui Hristos, înregistrat aici, foarte probabil a fost dat în ziua a șaptea a Sărbătorii Corturilor. Cărturarii diferă dacă aceasta a fost ziua a șaptea sau ziua următoare. Această dilemă este pentru că Leviticul 23 zice că Sărbătoarea Corturilor durează șapte zile și este urmată de o Zi Sfântă imediat după aceea în „ziua a opta”

(versurile 33-36, 39). Dar majoritatea dovezilor și secvența evenimentelor indică că Ioan 7 descrie întâmplări în ziua a șaptea în timp ce scena se mută în ziua a opta în Ioan 8 și 9.

A Opta Zi, singurul nume pe care Biblia îl dă zilei acesteia, bazat pe cuvintele din Ioan 7, a ajuns să fie cunoscută de unii ca Ultima Zi Mare. Totuși, se pare că nu a fost „ziua de pe urmă, care era ziua cea mare a praznicului” (Ioan 7:37) de care a vorbit Isus.

Ziua a Opta, trebuie să ne dăm seama, este o sărbătoare separată cu semnificația ei proprie, distinctă. Cu toate acestea, atașarea ei la sfârșitul Sărbătorii Corturilor arată că tema sărbătorii de o săptămână se transferă în ea. Și cuvintele spuse de Isus la sfârșitul Sărbătorii Corturilor anticipează nu numai ce urmează să se întâmple în timpul domniei Lui de 1000 de ani, dar și ce are să se întâmple pe o scară și mai mare imediat după aceea.

Simbolismul învățării lui Hristos

Care a fost semnificația învățării lui Hristos despre „apa vie”? În timpul lui Hristos, conform tradiției, în timpul Sărbătorii Corturilor preoții aduceau vase de aur cu apă din bazinul Siloam în partea de sud a Ierusalimului și o turnau peste altar. Sărbătorire veselă însoțită de sunatul trompetelor a marcat această ceremonie, pe când oamenii cântau cuvintele lui Isaia „Veți scoate apă cu bucurie din izvoarele mântuirii” (Isaia 12:3). Ei se uitau spre Dumnezeu să le dea ploile necesare recoltelor lor și, într-un sens final, să-Și toarne Duhul Său Sfânt peste ei (vezi Isaia 44:3).

Isus a stat unde toți l-au putut auzi și a ținut o lecție despre apă, dezvăluind că toți care erau însetați puteau veni la *El* și să fie reînprospătați – *pentru totdeauna*. În declarația lui Hristos, de asemenea, apa a reprezentat Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, pe care aceia care cred în Isus o vor primi (Ioan 7:39). El le-a arătat că nevoile de bază ale setei și foamei spirituale pot fi satisfăcute numai de El ca „Pâinea vieții” (Ioan 6:48) și sursa de apă vie.

Cu toate acestea în minte, noi ar trebui să întrebăm: Când va deveni Duhul lui Dumnezeu la dispoziția tuturor celor ce sunt însetați spiritual? Consideră că deși mii au ajuns să creadă în Hristos mai curând sau mai târziu, majoritatea lumii păgâne antice a epocii Sale rămăsese încă în beznă – la fel ca și cea mai mare parte a poporului evreu. Și nimic nu s-a schimbat cu mult de-a lungul veacurilor, pentru că chiar mulți din cei care se declară Creștini astăzi nu înțeleg cu adevărat învățăturile lui Hristos.

Omenirea încă e înfometată și însetată pentru mesajul adus de Hristos. Promisiunea lui Dumnezeu că „voi turna Duhul Meu peste orice făptură” (Ioel 2:28) nu s-a împlinit încă cu excepția unui mod mic, preliminar între puținii pe care au fost chemați în epoca aceasta. Numai când se va reîntoarce Hristos se va împlini aceasta pe o scară globală. Dar bilioane de oameni au murit cu nevoile lor spirituale cele mai profunde neîmplinite. Când vor fi ei reînviați de puterea dătătoare de viață a Duhului lui Dumnezeu?

O reînviere fizică la o ocazie pentru mântuire

Multe din proorociile Scripturilor vorbesc despre o națiune a Israelului restaurată și reunită. Pe anumit plan aceasta se va împlini când Hristos se va reîntoarce și va domni peste Israel și peste toate națiunile.

Dar ia notă de proorocirea din în Ezechiel 37:3-6. Acest pasaj descrie viziunea lui Ezechiel a unei văi pline de oase. Dumnezeu întreabă: „Fiul Omului, vor putea oare oasele acestea să învieze? La care proorocul a răspuns: „Doamne, Dumnezeule tu știi lucrul acesta!” Dumnezeu atunci spune oaselor: „Iată că voi face să intre în voi un duh, și veți învia!” „Vă voi da vine, voi face să crească pe voi carne, vă voi acoperi cu piele, voi pune un duh în voi și veți învia. Și veți ști că eu sunt Domnul” (Ezechiel 37:3-6).

În această viziune are loc o înviere fizică. Descrierea recunoaște starea fără speranță în care acești oameni se găsiseră: „ni s-au uscat oasele, ni s-a dus nădejdea, suntem pierduți” (versul 11).

Creatorul lor, totuși, le oferă speranța unei resurecții și darul Duhului Sfânt în cadrul unei națiuni reunite. În această viziune dramatică, vechiul Israel servește ca model pentru toate popoarele pe care Dumnezeu le va reînvia la viața fizică. Dumnezeu a zis: „Iată, *vă voi deschide mormintele*, și *vă voi scoate din mormintele voastre*, poporul Meu! *Voi pune Duhul Meu în voi*, și veți trăi” (versurile 12, 14). La acest timp în viitor, Dumnezeu va pune la dispoziție apa spirituală dătătoare de viață a Duhului Lui Sfânt.

Dumnezeu va „*încheia cu ei un legământ de pace*, care va fi un legământ vecinic cu ei...Locuința Mea va fi între ei; *Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu*” (versurile 26-27).

Apostolul Pavel de asemenea s-a referit la acest eveniment încă în viitor: „Întreb dar, „A lepădat Dumnezeu pe poporul Său?” Nicidecum! Căci și eu sunt Izraelit, din sămânța lui Avraam, din seminția lui Benjamin. Dumnezeu n-a lepădat pe poporul Său, pe care l-a cunoscut mai dinainte” (Romani 11:1-2). După cum a scris Pavel, „Și atunci tot Israelul va fi mântuit” (versul 26).

Totuși nu numai Israelul, dar toți care nu au avut niciodată șansa să bea din apa vie a Cuvântului lui Dumnezeu și al Duhului Lui Sfânt vor putea în sfârșit s-o facă (Romani 9:22-26). Dumnezeu le va oferi liber oportunitatea pentru viața veșnică.

Judecata Marelui Tron Alb

În Apocalipsa 20:5 Ioan scrie: „Ceilalți morți n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani.” Aici Ioan face o distincție clară între prima înviere, care are loc la venirea a doua a lui Hristos (versurile 4, 6), și a doua înviere, care are loc la sfârșitul domniei milenare a lui Hristos. Amintește-ți că prima resurecție este la *viața veșnică*. Prin contrast, Dumnezeu îi scoală pe cei din a doua înviere la o existență fizică, de carne-și-oase.

Ioan discută această, aceeași, a doua înviere la o viață fizică, despre care scrisese Ezechiel: „Apoi am văzut un scaun de domnie mare și alb, și pe Cel ce ședea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui, și nu s-a mai găsit loc pentru ele. Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea. Marea a dat înapoi pe morții cari erau în ea; Moartea și Locuința morților au dat înapoi pe morții cari erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui” (versurile 11-13).

Morții care stau în fața Creatorului lor sunt toți cei care au murit fără ca vreodată să cunoască pe Dumnezeu cel Adevărat. Ca viziunea lui Ezechiel a oaselor uscate întorcându-se înapoi la viață, această lume iese din morminte și încep să-l cunoască pe

Dumnezeul lor. Cărțile (*biblia* în grecește, dela care am primit cuvântul *Bible*) sunt Scripturile, singura sursă de cunoștință a vieții eterne. În sfârșit, toți vor avea ocazia să înțeleagă complet planul de salvare al lui Dumnezeu.

Această înviere fizică *nu este* o a doua șansă pentru salvare. Pentru această lume este *prima* ocazie ca într-adevăr să-L cunoască pe Creator. Cei reînviați „au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea” (versul 12). Această judecată va implica o perioadă în timpul căreia ei se vor bucura de oportunitatea de a auzi, de a înțelege și de a crește în felul de viață a lui Dumnezeu, având numele înscris în cartea vieții (versul 15). În timpul acesta bilioane de oameni vor avea acces la darul lui Dumnezeu al vieții veșnice.

Această ultimă sărbătoare de poruncă a anului arată cât de profund și cât de departe ajunge judecata plină de compasiune a lui Dumnezeu. Isus Hristos a vorbit despre adevărul minunat descris de această zi când El a comparat trei orașe ale lumii antice: „Vai de tine, Horazine!” a zis El, „Vai de tine Betsaido! Căci, dacă ar fi fost făcute în Tir sau Sidon minunile cari au fost făcute în voi, de mult s-ar fi pocăit, cu sac și cenușă. De aceea vă spun că, în ziua Judecății, va fi mai ușor pentru Tir și Sidon decât pentru voi. Și tu Capernaume, vei fi înălțat oare până la cer? Vei fi pogorât până la Locuința morților; căci dacă ar fi fost făcute în tine, ea ar fi rămas în picioare până în ziua de astăzi. De aceea, vă spun, că în ziua Judecății, va fi mai ușor pentru ținutul Sodomei decât pentru tine” (Matei 11:21-24).

Locuitorii vechiului Tir, Sidon și Sodom – orașe care au atras mânia lui Dumnezeu pentru corupțiile lor – vor primi milă în ziua Judecății. Spre deosebire de Horazine, Betsaida și Capernaum din vremea lui Hristos, acele orașe din antichitate au avut puține ocazii de a-L cunoaște pe Dumnezeu. Totuși Dumnezeu în final va reînvia popoarele acestea imediat după prima 1000 de ani a domniei lui Hristos peste lume, incluzându-le în epoca Judecății când, chiar și cei care au trăit în acele vremuri de demult vor fi reîmpăcați cu Dumnezeu.

Va fi un timp de *cunoaștere generală a lui Dumnezeu*. Dela cel mai mic la cel mai mare, toți Îl vor cunoaște (Evreii 8:11). Cetățenii acestor orașe și alții nenumărați ca ei, se vor bucura de ocazia pentru mântuire.

În exemple asemănătoare, Isus se referă la lumea din orașul păgân antic al Ninevului, la regina din Sud (a Șabei) din vremea lui Solomon, din nou la Sodoma antică împreună cu Gomora, acestea servind ca exemple de imoralitate (Matei 10:14-15; 12:41-42). Dumnezeu nu tolerează perversiunea și păcătoșenia, dar este aparent că El nu și-a terminat lucrul în viețile acestor generații din antichitate. Aceasta necesită ca ei să fie reînviați – aduși din nou la viață – și învățați în sfârșit modul de viață al lui Dumnezeu.

Isus descria o epocă în care toată lumea din toate epocile trecute – popoarele dispărute de mult ale cetății asiriene a Ninevului și Regina biblică din Șeba din epoca lui Solomon vor învia împreună cu cei din generația Sa și vor viețui în același timp. Împreună vor ajunge cu toții să înțeleagă adevărul despre cine a fost Hristos și scopul vieții. *Va fi o epocă de cunoaștere universală a lui Dumnezeu*. Dela cel mai mic până la cel mai mare toți Îl vor cunoaște (Evreii 8:11). Acei menționați specific de Hristos, și încă mulți alții nenumărați, vor avea în sfârșit ocazia pentru mântuire.

Această perioadă finală de judecată completează planul de salvare a lui Dumnezeu pentru omenire. Va fi un timp de dragoste, compasiune adâncă și de judecată de nepătruns a lui Dumnezeu. Șansa de a bea din apele vii ale Duhului Sfânt va potoli

într-adevăr setea cea mai arzătoare a oamenilor. Acest timp de judecată dreaptă va aduce înapoi la viață pe toți acei uitați demult de omenire, dar neuitați niciodată de Dumnezeu.

Care este soarta celor care mor fără nici o cunoștință adevărată a lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu? Ce speranță este pentru milioanele care au trăit și au murit fără a cunoaște scopul lui Dumnezeu? Scripturile arată că aceia nu sunt separați fără speranță. El îi va aduce înapoi la viață și le va da oportunitatea pentru viața veșnică. Acesta este adevărul extraordinar descris de Ultima Zi Mare, ultima sărbătoare din Sărbătorile anuale ale lui Dumnezeu.

Dumnezeu își va vedea planul împlinit și va aduce pe mulți fii la slavă (Evrei 2:10). Promisiunea Lui „voi turna Duhul Meu peste orice făptură” (Joel 2:28) își va găsi manifestare deplină. Apele Duhului Sfânt, stingătoare de sete, vor fi dispoziția tuturora în timpul descris ca a Opta Zi, ultima din sărbătorile anuale a lui Dumnezeu.

Ce plan minunat reflectă aceste sărbători biblice. Cât ar fi de mare lipsa noastră de înțelegere fără ele!

Care este soarta celor ce refuză să se pocăiască?

Deși Dumnezeu va extinde cu generozitate oportunitatea pentru salvare la toți cei care nu l-au cunoscut niciodată pe Dumnezeu, unii vor refuza să se pocăiască, să se supună lui Dumnezeu și să primească darul vieții veșnice.

Care va fi soarta lor? Biblia dezvăluie că, în loc de suferință pentru totdeauna într-un iad arzând perpetuu, ei vor înceta să existe. Va fi ca și cum ei n-ar fi existat niciodată.

Apocalipsa 20:15 ne spune că, după Judecata finală descrisă în Ultima Zi Mare, „oricine n-a fost găsit în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc.” Apocalipsa 21:8 adaugă: „Dar cât despre fricoși, necredincioși, scârboși, ucigași, curvari, vrăjitori, închinătorii la idoli, și toți mincinoșii, partea lor este iazul, care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua.”

Notează că soarta lor este moartea și nu viața veșnică într-o pedeapsă continuă.

Pavel a înțeles și el că moartea este pedeapsa celor răi. „Fiindcă plata păcatului este moartea: dar darul fără plată al lui

Dumnezeu este viața vecinică în Isus Hristos, Domnul nostru ” (Romani 6:23).

El contrastează *moartea*, care este ceea ce noi ne atragem pentru păcat, cu *viața*, care este darul lui Dumnezeu pentru noi, din cauză că Isus Hristos s-a sacrificat în locul nostru.

Proorocul Maleahi a descris clar soarta răilor incoruptibili: „Căci iată, vine ziua, care va arde ca un cuptor! Toți cei trufași și toți cei răi vor fi ca miriștea; ziua care vine îi va arde zice Domnul oștirilor, și nu le va lăsa nici rădăcină, nici ramură. Dar pentru voi care vă temeți de Numele Meu, va răsări Soarele neprihănirii, și tămăduirea va fi sub aripile Lui, veți ieși și veți sări ca mieii din grajd. Și veți călca în picioare pe cei răi, căci ei vor fi ca cenușa supt talpa picioarelor voastre, în ziua pe care o pregătesc eu, zice Domnul oștirilor” (Maleahi 4:1-2).

Pentru a afla mai multe despre focul iadului și soarta celor care până la urmă refuză să îl urmeze pe Dumnezeu, coboară de pe Internet la www.ucg.org/easteuropean broșura gratuită *Rai și Iad: Ce ne învață Biblia cu adevărat?*

Cum să Observăm Sărbătorile lui Dumnezeu

După ce am ajuns să ne dăm seama că sărbătorile lui Dumnezeu sunt de o importanță vitală pentru omenire și în mod eminent aplicabile lumii noastre moderne, este natural să vrem să învățăm mai mult despre cum să le observăm.

Unde să le sărbătorim? Să le ținem acasă sau în cadrul vre-unui serviciu religios? Ce am putea face în zilele acelea? S-ar supăra Dumnezeu dacă ne-am continua lucrul normal în aceste zile sau să le rezervăm pentru alte scopuri? Cum ne va afecta familiile și slujbele noastre observarea acestor zile?

Acestea sunt toate întrebări foarte importante pe care trebuie să le considerăm când învățăm despre Sărbătorile lui Dumnezeu. Să examinăm câteva principii biblice pe care să le considerăm când avem de a face cu aceste probleme reale de viață.

Unele din aceste Sărbători au moduri speciale de sărbătorire, care le pun la o parte de celelalte. Spre exemplu, numai Paștele (Passover) implică participarea cu pâine și vin, ca simboluri ale sacrificiului lui Hristos. Sărbătoarea Azimelor (Zilele Pâinii Nedospite) sunt singurele zile de sărbătoare în care Dumnezeu ne poruncește să scoatem drojdia, sau orice dospeală, din casele noastre. Ziua Ispășirii, de asemenea, este singura Zi Sfântă observată prin post. Observarea corespunzătoare a acestor zile include recunoașterea particularităților lor, fiecare dintre ele fiind desemnată să ne învețe o anumită lecție spirituală.

Luate în total, totuși, sunt principii aplicabile la observarea tuturor Zilelor Sfinte ale lui Dumnezeu. Mai întâi trebuie să ne reamintim că aceste zile sunt *sfinte pentru Dumnezeu*. „Iată Sărbătorile lui Dumnezeu, pe cari le veți vesti ca adunări sfinte, iată sărbătorile Mele” a spus Dumnezeu (Leviticul 23:2).

Dumnezeu este singurul care poate face ceva sfânt. Dumnezeu a pus aceste zile particulare pe un plan mult mai înalt decât toate sărbătorile inventate de oameni. Bărbații și femeile pot devota timp lui Dumnezeu pentru scopuri speciale, dar Dumnezeu singur poate pune timp de o parte ca sfânt (Exodul 20:8, 11). Când noi exprimăm respectul și aprecierea corectă pentru aceste ocazii speciale anuale, noi îl onorăm pe Dumnezeu Însuși prin recunoașterea autorității Lui asupra vieților noastre. Înțelegerea acestui principiu este foarte importantă pentru a ne închina cum trebuie lui Dumnezeu.

Creatorul nostru dorește ca oamenii să urmeze de bunăvoie și cu credință toate instrucțiunile Sale (Isaiah 66:2). O atitudine umilă și de cooperare contrastează cu starea mintală a acelor care vor să facă numai cel mai puțin lucru posibil cu care pot să se strecoare. Centrul inimii este dacă noi credem și Îl iubim pe Dumnezeu cu adevărat. Apostolul Ioan a ilustrat atitudinea pe care o dorește Dumnezeu când a scris: „Căci

dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui, și poruncile Lui nu sunt grele” (1 Ioan 5:3).

Dumnezeu poruncește adunări anuale

Dar cum vrea Dumnezeu ca să ne comportăm în zilele acelea? Consideră aceste instrucțiuni de bază: „Iată sărbătorile Domnului, cu adunări sfinte, pe care le veți vesti la vremile lor hotărâte” (Leviticul 23:4). Acestea sunt adunări anuale în care ne strângem cu alți credincioși. La fel ca Sabatul săptămânal, Dumnezeu poruncește servicii speciale de închinare în fiecare din Zilele Sfinte.

Dumnezeu a dezvăluit primilor creștini principiul de a se întâlni de Sabaturi și de Zilele Sfinte cu alți oameni care cred la fel: „Să ținem fără șovăire la mărturisirea nădejzii noastre, căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința. Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și fapte bune. *Să nu părăsim adunarea noastră*, cum au obiceiul unii, *ci să ne îndemnăm unii pe alții*, și cu atât mai mult cu cât vedeți că Ziua [reînțoarcerii lui Hristos] se apropie” (Evreii 10:23-25). Ce timp este mai bun pentru a ne încuraja și îndemna unii pe alții decât în zilele care descriu marele plan de mântuire al lui Dumnezeu!

Când noi ne adunăm în timpul acestor Sărbători anuale, noi ne oferim nouă înșine minunata ocazie de a învăța mai mult despre planul de salvare al lui Dumnezeu. Neemia 8 înregistrează o situație remarcabilă a poporului adunat ca să observe Sărbătoarea Trâmbițelor (versul 2). În timpul serviciului religios, conducătorii „lămureau poporul Legea... Ei citeau deslușit din cartea Legii lui Dumnezeu, și-i arătau înțelesul ca să-i facă să înțeleagă ce citiseră” (versurile 7-8). Biserica la început a continuat să observe aceste festivaluri anuale, în acord cu aceleași principii, dar cu mult mai mult înțeles spiritual (Faptele Apostolilor 2:1; 1 Corinteni 5:6-8).

În zilele lui Neemia poporul avea nevoie de încurajare pentru că ei neglijaseră Festivalurile lui Dumnezeu. „Dregătorul Neemia, preotul și cărturarul Ezra, și Leviții cari învățau pe popor, au zis întregului popor: „*Ziua aceasta este închinată Domnului, Dumnezeului vostru*; să nu vă bociți și să nu plângeți!” Căci tot poporul plângea când au auzit cuvintele Legii. Ei le-au zis: „*Duceți-vă de mâncați cărnuri grase și beți băuturi dulci, și trimeteți câte o parte și celor ce n-au nimic pregătit, căci ziua aceasta este închinată Domnului, Dumnezeului nostru; nu vă mâhniți, căci bucuria Domnului va fi tăria voastră*” (Neemia 8:9-10). Atunci, după ce au fost învățați Legea lui Dumnezeu, „tot poporul s-a dus să mănânce și să bea. Și au trimis o parte și altora, și s-au veselit mult, căci înțeleseseră cuvintele cari li se tâlcuiseră” (versul 12).

Aceste zile speciale sunt intenționate să fie plăcute pentru întreaga familie – fiecare care ia parte! În special la Sărbătoarea Corturilor, este suficient timp la dispoziție pentru activități și recreații de familie potrivite și de asemenea să se bucure de cunoștința spirituală pe care o dezvăluie Dumnezeu.

Pentru ca să ne bucurăm cum trebuie în zilele de sărbătoare ale lui Dumnezeu noi nu trebuie să facem muncă obișnuită (Leviticul 23:3, 7-8, 21, 25, 35-36). Ia notă, că deși prepararea mâncării pentru Zilele Sfinte rezultă în muncă, Dumnezeu zice că acest fel de efort este în întregime permis și potrivit. Totuși, în Ziua Ispășirii noi trebuie să abandonăm orice fel de muncă, inclusiv prepararea mâncării (versurile 28, 30-31).

Noi de asemenea demonstrăm supunerea și angajamentul pentru Dumnezeu prin aranjarea de timp liber delă slujbe, așa fel ca să putem observa Zilele Sfinte. Cu planificare potrivită și comunicare respectuoasă cu patronii, cei mai mulți oameni pot aranja amănuntele necesare ca să poată lua aceste zile libere. Este responsabilitatea noastră ca să folosim înțelepciune și răbdare când informăm membrii de familie despre decizia noastră de a observa Festivalurile.

Trăind prin Credință

Răspunzând la instrucțiunile lui Dumnezeu este o problemă de credință. Cum a spus Pavel în 2 Corinteni 5:7: „pentru că umblăm prin credință, nu prin vedere.” Este deci, important, să începem să ținem Zilele Sfinte *când* aflăm despre ele. Deși poate că nu vom înțelege totul la început, vom învăța mult mai mult când actualmente începem să le observăm.

Dacă vrei să afli mai mult despre observarea festivalurilor anuale, te rugăm să iei contactul cu biroul nostru pentru țara sau regiunea de pe lista delă sfârșitul acestei broșuri. Dacă dorești vom fi bucuroși să înaintăm cererea ta unui preot aproape de tine. El te va putea informa despre timpurile și locațiile serviciilor Zilelor Sfinte anuale și de Sabatul săptămânal cel mai apropiat de tine.

În rezumat, timpul festivităților anuale este un timp de bucurie, nu numai pentru însemnătatea lor pentru noi, dar pentru minunata speranță pe care ele o promet omenirii. Observând Zilele Sfinte ne reamintește de marea dragoste a lui Dumnezeu pentru omenire. Adorând pe Dumnezeu în felul acesta este o bucurie și o plăcere. Aceste Festivaluri sunt într-adevăr darurile lui Dumnezeu pentru poporul Său!

Coloseni 2:16 arată că Creștinii ne-evrei au observat Zilele Sfinte

„Nimeni dar să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o lună nouă, sau cu privire la o zi de Sabat: cari sunt umbra lucrurilor viitoare...” a scris Apostolul Pavel (Coloseni 2:16-17). Acest pasaj este adesea interpretat greșit. Ce spune el în realitate?

Pavel combătea o erezie locală. Învățători falși introduseseră filozofia lor proprie, care era un amestec de concepții evreiești și păgâne. Ideile lor deformate erau bazate pe tradiții „omenești” și „principii ale lumii,” nu pe Cuvântul lui Dumnezeu. Pavel îi prevenea pe Coloseni „luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filozofia și cu o amăgire deșartă, după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Hristos” (versul 8).

Acești învățători falși au introdus propriile lor reguli și legi pentru ideea lor de comportare corectă (versurile 22-23). Conținutul avertismentului lui Pavel pentru Coloseni indică cu tărie că acești eretici erau premergătorii unei erezii majore ce a rezultat în gnosticism, care este un sistem de credință care susține că cunoștințele secrete (*gnosis* este cuvântul grecesc pentru „cunoștință,” deci termenul „gnosticism”) pot amplifica religia cuiva. Gnosticii pretindeau să fie atât de spirituali încât ei disprețuiau virtual tot ce era fizic, privindu-l ca fiind sub demnitatea lor.

Învățătorii falși din Coloss au respins fizicul – lucrurile perisabile care pot fi atinse, gustate sau manipulate (versurile 21-22) în particular când se refereau la adorarea lui Dumnezeu. Filozofia lor încuraja neglijarea nevoilor fizice ale corpului, ca să atingă, chipurile, o spiritualitate mai înaltă. În realitate religia lor, impusă de ei înșiși, nu făcea nimic de acest fel și nu realiza nimic în lupta cu natura omenească. După cum a scris Pavel: „nu sunt de nici un preț împotriva gândilării firii pământești” (versul 23).

Creștinii din Coloss se supuneau lui Dumnezeu. Ei țineau Sabatul și Zilele Sfinte, și se bucurau de ele, urmând învățătura biblică (Deuteronom 16:10-11, 13-14).

Ereticii au condamnat biserica din Coloss pentru maniera în care Colosenii observau Zilele Sfinte. Notează că ei nu au contestat zilele înșiși, ci desfătarea fizică din timpul lor – veselindu-se și petrecând – au provocat obiecțiile acestor învățători falși.

Notează din nou vorbele lui Pavel: „Nimeni dar să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură, sau cu privire (grecește *meros*, înseamnă „parte” sau „privitor la o parte din”) la o zi de sărbătoare, cu privire la o lună nouă, sau cu privire la o zi de Sabat” (Coloseni 2:16).

Pavel le spunea Colosenilor să ignore judecățile și criticile acestor eretici despre desfătările lor în legătură cu mâncatul și băutul din timpul Sărbătorilor lui Dumnezeu.

În loc să arate indiferență pentru zilele pe care Dumnezeu le stabilise ca fiind sfințite, comentariile lui Pavel din acest pasaj confirmă că Creștinii Coloseni – care erau în primul rând ne-evrei (Coloseni 2:13) – observau Sabaturile săptămânale și Zilele Sfinte la mai mult de 30 de ani după moartea și învierea lui Isus Hristos.

Dacă ei nu ar fi observat aceste zile, ereticii nu ar fi avut nici o bază pentru obiecțiile lor privitor la aspectele de mâncare și băutură – partea de petrecere – a Sabatului și a Zilelor Sfinte.

Festivalurile Anuale ale lui Dumnezeu

	Passover	Sărbătoarea azimelor	Rusaliile (Pentecost)	Sărbătoarea Trompetelor	Ziua Ispășirii	Sărbătoarea Corturilor	Ultima mare zi
2011	18 Aprilie	19-25 Aprilie	12 Iunie	29 Sept.	8 Oct.	13-19 Oct.	20 Oct.
2012	6 Aprilie	7-13 Aprilie	27 Mai	17 Sept.	26 Sept.	1-7 Oct.	8 Oct.
2013	25 Martie	26 Martie – 1 Aprilie	19 Mai	5 Sept.	14 Sept.	19-25 Sept.	26 Sept.
2014	14 Aprilie	15-21 Aprilie	8 Iunie	25 Sept.	4 Oct.	9-15 Oct.	16 Oct.
2015	3 Aprilie	4-10 Aprilie	24 Mai	14 Sept.	23 Sept.	28 Sept. – 4 Oct.	5 Oct.
2016	22 Aprilie	23-29 Aprilie	12 Iunie	3 Oct.	12 Oct.	17-23 Oct.	24 Oct.
2017	10 Aprilie	11-17 Aprilie	4 Iunie	21 Sept.	30 Sept.	5-11 Oct.	12 Oct.
2018	30 Martie	31 Martie- 6 Aprilie	20 Mai	10 Sept.	19 Sept.	24-30 Sept.	1 Oct.
2019	19 Aprilie	20-26 Aprilie	9 Iunie	30 Sept.	9 Oct.	14-20 Oct.	21 Oct.
2020	8 Aprilie	9-15 Aprilie	31 Mai	19 Sept.	28 Sept.	3-9 Oct.	10 Oct.
2021	27 Martie	28 Martie- 3 Aprilie	16 Mai	7 Sept.	16 Sept.	21-27 Sept.	28 Sept.
2022	15 Aprilie	16-22 Aprilie	5 Iunie	26 Sept.	5 Oct.	10-16 Oct.	17 Oct.
2023	5 Aprilie	6-12 Aprilie	28 Mai	16 Sept.	25 Sept.	30 Sept.- 6 Oct.	7 Oct.

În calcularea biblică, zilele încep seara (Genesa 1:5), la apusul soarelui (Iosua 8:29; 2 Cronici 18:24; Marcu 1:32), și sunt socotite „din seara zilei...până în seara următoare” (Leviticul 23:32). Astfel, toate festivalurile lui Dumnezeu încep în seara imediat înaintea datelor înscrise în tabelul acesta. Spre exemplu, Paștele (Passover) în 2015 este ținut Marți seara 2 Aprilie, după apus, și Sărbătoarea Azimelor începe miercuri seara, 3 Aprilie. Sărbătorile se sfârșesc în seara datelor date.

Dar ce facem cu cealaltă Zi Sfântă a lui Dumnezeu?

Dece a poruncit Dumnezeu ca ziua de Sabat săptămânală să fie ținută ca una din Cele Zece Porunci? Și dece este această poruncă aproape universal ignorată?

Cea mai neînțeleasă și greșit aplicată dintre Cele Zece Porunci ale lui Dumnezeu este porunca Lui: „Adu-ți aminte de ziua de Sabat, ca s-o sfințești” (Exodul 20:8). Mulți privesc Sabatul ca o relicvă istorică bizară, poate că o idee frumoasă la un moment dat în trecut dat cu totul ne practică în lumea ocupată din ziua de azi.

Unii cred că Duminica este Sabatul și că stând în biserică o oră sau două se satisface intenția poruncii a patra.

Alții cred că Isus Hristos a eliminat o zi specifică de odihnă și nevoia de a ne închina la Dumnezeu într-o anumită zi, că orice timp alegem noi să ne închinăm lui Dumnezeu este sfântă. Mulți presupun că Apostolul Pavel sau Biserica de la început au schimbat ziua preferată pentru închinăciune dela Sabatul săptămânal cu

Duminica în onoarea învierii lui Hristos, numind-o Ziua Domnului.

Dece a poruncit Dumnezeu o zi de odihnă săptămânală? A avut vre-un scop pentru ea, și dacă este așa, ce scop? Este Sabatul relevant? Are vre-un sens în lumea de astăzi? Dece este atâta confuzie despre unul dintre cele 10 principii și legi de bază date de Dumnezeu omenirii?

Dece este atâta controversă asupra acestei singure Porunci, când cei mai mulți oameni, inclusiv conducătorii religioși și bisericile lor, nu au nici o problemă cu celelalte nouă?

Ai nevoie să înțelegi răspunsurile la aceste întrebări importante. Descoperă-le pentru tine în *Dela Apus la Apus este Sabatul Domnului*. Vei fi surprins să afli ce spune Biblia în realitate! Te rog cheamă-ne sau scrie-ne pentru copia ta gratuită. Vezi la pagina următoare lista cu adresele din lumea întreagă sau coboară o copie dela Internet

www.GNmagazine.org/booklets .

Totul este GRATUIT fără nici o obligație!

ADRESELE POȘTALE DIN ÎNTREAGA LUME

AMERICA DE NORD, DE SUD ȘI CENTRALĂ

Statele Unite: United Church of God
P.O. Box 541027
Cincinnati, Ohio 45254-1027
Telefon: (513) 576-9796 Fax (513) 576-9795
Web site: www.GNmagazine.org
E-mail: info@ucg.org

Canada: United Church of God-Canada
Box 144, Station D
Etobicoke, ON M9A 4X1 Canada
Telefon: (905) 876-9966, (800) 338-7779
Fax: (905) 876-0569
Web site address: www.ucg.ca
E-mail: info@ucg.org

Bahamas: United Church of God
P.O. Box N8873, Nassau, Bahamas
Telefon: (242) 324-3169 Fax: (242) 364-5566

Martinique: Eglise de Dieu Unie-France
127 rue Amelot, 75011 Paris, France

Zonele vorbind spaniola:

Iglesia de Dios Unida, P.O. Box 541027
Cincinnati, OH 45254-1027, U.S.A.
Telefon: (513) 576-9796 Fax (513) 576-9795
E-mail: info@ucg.org

EUROPA

Insulele Britanice: United Church of God
P.O. Box 705
Watford, Herts, WD 19 6FZ, England
Telefon: 020-8386-8467 Fax: 020-8386-1999
Web site: www.goodnews.org.uk

Europa de Est și Țările Baltice:

Head Sonumid, Pk. 62, Tartu, Postkontor, Estonia

Franța: Eglise de Dieu Unie-France
127 rue Amelot, 75011 Paris, France

Germania:

Vereinte Kirche Gottes/Gute Nachrichten
Postfach 30 15 09, D-53195 Bonn, Germany
Telefon: 0228-9454636 Fax: 0228-9454637

Italia: La buona notizia, Chiesa de Dio Unita
Casella Postale 187, 24121 Bergamo Centro, Italy
Telefon/Fax: (+39) 035-4523573
E-mail: info@labuonanotizia.org

Țările Benelux (Belgia, Olanda și Luxemburg):

P.O. Box 93, 2800 AB Gouda, The Netherlands

Scandinavia: Guds Enade Kyrka
P.O. Box 3535, 111 74, Stockholm, Suedia
Telefon: +44 20 8386-8467

E-mail: sverige@ucg.org

AFRICA

Africa de Est (Kenya, Tanzania și Uganda):

United Church of God, Kenya,
P.O. Box 75261, Nairobi 00200 Kenya. Email: kenya@ucg.org
Web site: www.ucgeastafrica.org

Ghana: P.O. Box AF 75, Adenta, Accra, Ghana

E-mail: ghana@ucg.org

Mauritius: P.O. Box 53, Quatre Bornes, Mauritius

E-mail: mauritius@ucg.org

Africa de Sud (Namibia, Botswana, Lesotho, Swaziland):
United Church of God-Southern Africa, P.O. Box 2209, Beacon
Bay, East London 5205, South Africa, Telefon/Fax: 043-748-
1694

Malawi: United Church of God. P.O. Box 32257,
Chichiri, Blantyre 3, Malawi. Tel.: 085 22 717

E-mail: malawi@ucg.org

Nigeria: United Church of God, P.O. Box 2265,
Somolu, Lagos, Nigeria.

Telefon: 803 323 3193 E-mail: nigeria@ucg.org

Zambia: United Church of God
P.O. Box 23076, Kitwe, Zambia

Telefon: (02) 226076, E-mail: zambia@ucg.org

Zimbabwe: P.O. Box 928,

Causeway, Harare, Zimbabwe

Telefon Celular: 011716273

E-mail: zimbabwe@ucg.org

REGIUNEA PACIFICULUI

Australia și Papua Noua Guinee:

United Church of God-Australia
GPO Box 535, Brisbane, Qld. 4001, Australia
Telefon: 0755-202-111 Free call: 1-800-356-202
Fax: 0755-202-122

Web site: www.ucg.org.au E-mail: info@ucg.org.au

Fiji: United Church of God, P.O. Box 11081,
Laulala Beach Estate, Suva, Fiji

Noua Zeelandă: United Church of God
P.O. Box 22, Shortland St.

Auckland, 1140, Noua Zeelandă
Telefon: Toll Free 0508-463-763

Filipinele: United Church of God
P.O. Box 81840

DCCPO, 8000 Davao City, Philippines
Telefon/Fax: (+63) 82 241 4444
Cell/text: (+63)-918-904 4444

Web site address: www.ucg.org.ph

Tonga: United Church of God - Tonga

P.O. Box 2617, Nuku'Alofa, Tonga

Singapor: United Church of God, P.O. Box 37
MacPherson Rd., Singapore 913402

Web site: www.ucg-singapore.org

E-mail: info@ucg.org.ph

TOATE ZONELE ȘI NAȚIUNILE NEMENTIONATE

United Church of God
P.O. Box 541027, Cincinnati, OH 45254 - 1027
Telefon: (513) 576-9796 Fax: (513) 576-9795
Web site: www.ucg.org E-mail: info@ucg.org

Dacă dorești să știi mai mult...

Cine suntem: Această literatură este publicată de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională, care are preoți și congregații prin toată lumea.

Noi ne trasăm originea la Biserica pe care a înființat-o Isus la începutul secolului I, A.D. Noi urmăm aceleași învățături, doctrine și practice stabilite atunci. Comisiunea noastră este să proclamăm întregii lumi ca un martor evanghelia sosirii Împărăției lui Dumnezeu și să învățăm toate națiunile să observe ceea ce a poruncit Isus Hristos (Matei 24:14; 28:19-20).

Gratis: Isus Hristos a zis: „Fără plată ați primit, fără plată să dați” (Matei 10:8). Biserica Unită a lui Dumnezeu oferă aceasta precum și alte publicații gratis. Noi te invităm să ceri abonamentul tău gratis la revista The Good News (Veștile Bune) și să te înscrii la cursul de 12 lecții (Curs de studiu al Bibliei) de asemenea gratis și fără nici o obligație.

Noi suntem recunoscători membrilor bisericii, pentru donațiile și zeciuile lor, și a altor susținători care contribuie voluntar să suporte această muncă. Noi nu solicităm publicul general pentru donații. Însă contribuții care să ne ajute să împărtășim cu alții acest mesaj de speranță sunt bine venite. Toate fondurile sunt revizuite anual de o companie independentă de contabilitate

Consilieri personali la dispoziție: Isus a poruncit urmașilor Săi să hrănească oile Sale (Ioan 21:15-17). Ca să ajute să satisfacă această poruncă, Biserica Unită a lui Dumnezeu are congregații prin întreaga lume. În aceste congregații credincioșii se adună să fie instruiți din Evanghelie și să își țină tovărășie.

Biserica Unită a lui Dumnezeu este dedicată înțelegerii și practicii creștinismului Noului Testament. Noi dorim să împărtășim modul de viață a lui Dumnezeu cu aceia care în mod sincer caută să se închine și să urmeze pe Mântuitorul nostru Isus Hristos.

Preoții noștri sunt dispoziție pentru sfaturi, să răspundă la întrebări și să explice Biblia . Dacă dorești să iei legătura cu un preot sau să vizitezi una dintre congregații, te rugăm să ne scrii la una dintre adresele cele mai apropiate sau să iei legătura prin telefon.

Pentru informații suplimentare: Poți folosi computerul tău ca să intri la locația World Wide Web pe Internet. Adresa www.gnmagazine.org îți dă acces la informații generale, numere trecute de The Good News (Veștile Bune), broșuri și multe altele.

Pentru descărcarea broșurilor direct de pe Internet folosește adresa următoare:
www.ucg.org/litlibray/easteuropean/index.htm